

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 34 - 25 kuruş

5 - Ocak - Çarşamba - 1948

EGLE AĞLAYARAK RAIMONDO'DAN KENDİ SİNİ DE ARASTIRMALARA İSTIRAK ETTİRİLMESİNİ RICA EDER.

SİZ NASIL KLARAYI KARINIZ OLARAK KABUL EDİYORSANIZ BEN DE ONAT KARDES GOZÜYLE BAKIYORUM. MUSADE EDİN DE BENDE SİZİNLE GELEYİM.

RAIMONDO EGLE İLE KONUŞTUKTAN SONRA ZİLE BASAR BAŞ USAK KOŞARAK GELİR.

BAYIM, NE ARZLI EDİYORLAR?

BÜTÜN HİZMETKARLARI SORGLUYA ÇEKMEK İSTİYORUM. EVVELA NANNADAN BAŞLIYACAM.

CIRPINAN KALPLER

EFENDİMİZ NANNA ORTADA YOK. AZ EVVEL EMİRLERİNİZİ SÖYLEMEK İÇİN ODASINA ÇIKMIŞTİM. YOKTU. EVİN HER TARAFINI ARADIK. MATMAZELİN ODASINDAN BİR VALİZLE, MÜCEVHER ÇANTASININ EKSİK OLDUĞUNU GÖRDÜK.

DIŞARI ÇIKARKEN KİMSE GÖRMENİŞMİ?

BAS USAK HAYIR DİYE CEVAP VERMESİNE RAĞMEN GAŞIRMISTIR RAIMONDO SİZİ HE İLE BAKAR.

HERKESİ TOPLA!

AZ SONRA RAIMONDO, DENZİ VE EGLE İLE BİRLİKTE SALONA İNERLER! BÜTÜN PERSONEL ORADE HAZIRDIR. RAIMONDO EVVELA LİSETTAYI ÇAĞIRIR.

SEN GEL, LİSETTA.

BENİM BİR ŞEYDEN HABERİM YOK EFENDİM. HAKİKATEN BİR ŞEY BİLMİYORUM. BEN...

POLİSİN ÖNÜNDE DE YEMİN EDEBİLİRMİSİNİZ?

SAYFAYI CEVİRİNİZ

POLIS KELİMESİNİ DUYYAN LİSETTA, KORKUYLA DİZ ÇÖKER..

YALVARIRIM, SİZE EFENDİM!
KLİSEYE GİTMEDEN ÖNCE
MATMAZELE BİR MEKTUP
VERDİM.. BAKA BİR ŞEY
BİLMİYORDUM..

BİR MEKTUPMU?

EGLE, KALBI ÇARPARAK LİSETTA'YI DİNLER..

MEKTUBU BİR ADAM
GETİRDİ. MATMAZELE DER-
HAL VERİLMESİNİ VE
YALNIZ OKUMASINI
TENBİH ETTİ.

NASIL BİR ADAM-
DI BU?

34
68

ADAMIN ORTA BOYLU VE KAHVE
RENKLİ ELBİSELİ OLDUĞUNU
SÖYLYEN LİSETTA, AĞLIYARAK,
ADAMIN VERDİĞİ BAŞSİ MA-
SANIN ÜSTÜNE BIRAKIR.

BİR FENALIK YAPTI
GİMİ BİLMİYORDUM!
YEMİN EDERİM Kİ
BİLMİYORDUM!

ÖTEKİ HİZMETKÂRLAR
HİÇBİR ŞEY BİLMEMEK-
TEDİRLER. BAS USAK
CİMİ GÖSTERİR..

AZ EVVEL SERVİS
KAPISININ YANINDA
GÖRDÜM. BELKİ BİR
SEYLER SÖYLER.

CİM BİRSEY SÖYLEMİYE-
CEK.. CİM BİRSEY BİL-
MİYOR..

DOĞRUYU SÖYLE,
DİYÖRÜM SANA!

MATMAZEL KLA-
RA ÇOK İYİ, ÖTE-
KİLER HEF FENİ

RAIMONDO BİRDEN BİRE
MÜDAHALE EDER.

COÇUĞU BIRAKIN VE HEDİNİZ
ODALARINIZA DÖNÜN. LÜZÜM
GÖRÜRSEK ÇABIRIRIZ.

BEKLEMekten BAŞKA
ÇARE YOK. SABAH DA BİR
ŞEY KALMADI. KLARA, BELKİ
BİR ARKADAŞINA GİTMİSTİR.
ARAŞTIRMALARA SABAHLE-
YİN BAŞLARIZ.

ARKASI VAR

Banker Holmer'in kızı, Lozan'da okuduğu liseyi bitirmiş ve Kopenhag'a yeni dönmüştü. Bundan sonra da ilk işi güzel sanatlar akademisine yazılıp resme olan büyük kabiliyetini işlemek ve inkişaf ettirmek olmuştur. Lâkin, kendisine ne zaman yaptığı resimler hakkında sual sorulsa, her seferinde manzara tabloları yapmaktan, akademideki basma kalıp modellerin resimlerini çizmekten baktığını söyler ve:

— Ah! derdi. Söyle hakiki hayat tipleri, sahici karakter kafaları; kumarbazlar, sarhoşlar, fahişeler ve dilencilerin resimlerini yapmayı, bu suretle hayat sahnelerine plâkinlik peydahlamayı okadar istiyorum ki..

Bir toplantıda, yine bu husustaki fikrini söylediği vakit, kendisine:

— Öyleyse liman mahallelerine, Nyhavn taraflarına gidin, demislerdi. Orada gayet enteresan tipler bulursunuz.

Hattâ mecliste bulunan gazetecilerden biri:

— Eğer oradaki tiplerden kroki-ler yaparsanız, gazetemize de koyarız! Fakat oraları tehlikeli yerlerdir. Sizin gibi bir genç kız oralarda nasıl dolasır, bilmem? diye, Brigitte'yi hem teşvik etmiş, hem de korkutmuştu.

O günden sonra genç kızın aklını, fikrini, hep bu mesele işgal etmişti.

Bir gün, banker Holmer, kızına sordu:

— Geçenki toplantıda Svendsen adı dikkatini çekti mi?

— Beyaz saçlı gazeteci mi? Yapacağım resimleri gazetesine koymayı vadetmişti.

— Ta kendisi! Biz Svendsen'le senden bahsettik. Senden pek hoşlanmış. Kendisi Danimarka'nın en zengin adamıdır ve...

Brigitte:

— Aman baba sus! dedi. Yoksa benimle evlenmek mi istiyor?

— Acele etme canım! Kendisi değil. Seni oğluna almak niyetinde. Daha oğlunun haberi bile yok.

— Oğlu kimmiş? Onu da gördüm mü acaba?

— Hayır, o bize hiç gelmedi. Tahsilini İngilterede yaptı ve orada gazeteciliğe başladı. Birkaç haftadır Kopenhag'daymış. Bir müddet plâktikten sonra herhalde babasının işini o çevirecektir. Svendsen, oğlunun hemen sana âşık olacağını sanıyor. Bana da bütün işlerinde ortaklık teklif etti. Biliyor musun Brigitte, bu teklif benim için çok mühimdir. Çarşambaya oğlunu buraya getirip seninle tanıştıracakmış...

— Desene ailenin saadeti namına kendimi feda edeceğim baba! Mali vaziyetimiz pek mi bozuk?

— Benim namıma kendini feda etmene lüzum yok kızım! Kendi namına yapacağın. Son yıllarda işlerim pek iyi gitmedi. Svendsen'le ortak olursam, vaziyetim bir hayli düzelir.

Genç kız:

— Sen beni merak etme baba! dedi. Ben hayatımı kendi kendime de kazanıp geçinebilirim! Bir zengin oğluna varıp da sımarık bir kocam olmasını istemem. Varacağım adam, hiç olmazsa hoşuma gitmeli-

Brigitte, yanındaki haydudu oyalamak için, resmini yapmayı teklif edince küfürbaz Jens kabul etti.

İKİNCİ GÖRÜŞTE ÂŞIK

Nakleden: İ. ŞERİF

dir. Haydi gecen hayırlı olsun!

Brigitte, ertesi sabah, mühim bir günün başladığı hakkında müphem bir hisle uyanmıştı. Gerçi o gün için verilmiş bir kararı yoktu ama, öğleden sonra kendi kendine: « Bu akşam resim blokumu alıp liman mahallelerine bir uğrıyayım! » demişti. Hem resim yapacak, hem de isteyenlere resimlerini 3 krona satacaktı. Biraz eskice giyinir, yüzünü gözünü karartır, saçlarını dağıtırsa kim tanırdı?

Nyhavn gecenin saat onbirinde yalnız Kopenhag'ın değil, belki de Danimarka'nın en tehlikeli yeriydi. Liman mahallelerinin ağzına gelince Brigitte'nin içine bir tereddüt düşmüş, adamları yavaşlamıştı. Daha mahallenin ağzındayken birkaç zilzurna gemici, kıza çevirmiş, hiç anlamadığı bir argo diliyle sataşmağa başlamışlardı. Allaha ki yine kendi kendilerine sataşmaktan oayıp gittiler. Genç kız, atlattığı bu müthiş korkudan sonra plâ bir balozun kapısında « İçeri girayım mı, girmiyeyim mi? » diye bir hayli tereddüt geçirdi. Balozun kapısında, pembe çoraplı bir nazenin belirmişti. Genç kıza tuhaf tuhaf bakıyordu. Fakat birden, kulağının dibinde bir ses:

— Ne o küçük? diye sordu. Yabancısin galiba? Nereye gideceğini pek bilemez görünüyorsun.

Brigitte, dehşet içinde irkili dö-nünce ense kökünde ırlı yarı, geniş omuzlu bir delikanlı farkettil. Başındaki eski şapkayı arkaya doğru atmış; göğsünü, bağrını açmıştı. Genç kız, renk vermemeğe alışarak âdi bir tavır takınmaya özenip sordu:

— Neden sordun?

— Neden mi sordum? Ahk karı, boş musun, değil misin, anlamak istiyorum da... Haydi gel bakalım şu meyhaneye...

Bu sözleri söylerken sert elleriyle kızcağızı omuzundan yakalayıp sürecektmiş. Brigitte'nin aklına bir kurtuluş çaresi geldi:

— Ben içeri giremem. Polis beni alıyor.

Delikanlı:

— Vay canıma! dedi. Beni de alıyorlar. Bugün yine bütün polis ayakta desene. Aldırma!

Meyhanenin içersinde sigara dumanı ve alkol buharından göz gözü görmez olmuştu. Ta arkada birisi armonika çalıyor, dolu masalarda küfürler, kahkahalar birbirine karışıyor. Bir köşede bulunan ufak bir masaya ilgililer. Adam, kıza sordu:

— Adın ne senin?

— Bana Pısrık Lidyâ! derler! Senin adın ne?

— Bana da küfürbaz Jens derler...

Bu esnada masalarına, titrek bir dilenci yaklaşmıştı. Küfürbaz Jens, cebinden bir avuç banknot çıkarıp fırlattı:

— Al bakalım, babalık!

Brigitte, hem korkuyor, hem de sevincinden içi içine sığmıyordu. Ne tipler vardı burada yarabbi, ne tipler? Yanındaki kanlı katil suratlı gençce baktıkça, bu kadar mükemmel bir haydud kafası görmemiş olduğunu da düşünüyordu. Nihayet:

— Bakıyorum sende para pek çok! dedi.

Delikanlı, kıza tepeden baktı:

— İyi bir volli gevirdik de. Bana bak, sen de pek okadar fakir görünüyorsun. O parmağındaki yüzüğü ver bakayım!

Genç kız, elinde yüzüğü unutmuş olduğunu görünce şaşındı. Şimdi ver-mese belki haydudu kızdırdı. Çaresiz, yüzüğü parmağından çıkarıp uzattı.

— Ama yine ver. Hâtradır!

— Veririz canım. Sonra benim odama geldiğin zaman alırsın. Tabii benimle geleceksin değil mi?

Brigitte'nin aklı fikri darmadağın olmuştu. Adamı oyalamak için, kendisinin resmini yapmayı teklif etti. Küfürbaz Jens razı oldu. Bir müddet Jens'in resmiyle uğraşan genç kız isini bitirince delikanlı resme baktı:

— Ulan sende iş varmış belâ dedi. Haydi iç şunu bakalım!

Brigitte'ye, zehir gibi bir gemici rakısı sunuyordu. Kızcağız, alışkın görünmek ve rank vermemek için

rakıyı zorlukla ve ağzı, gırtlığı kav-rula kavruyla yuttu. Nihayet Jens:

— Gel artık gidelim! dedi.

Brigitte'nin canına minnetti ama sokağa çıkınca direndi.

— Ben bu akşam seninle gele-mem!

— Oyun bozanlık etme, sonra karışmam ha!

— Kat'iyen gelemem. Başka bir akşam buluşalım. Nasıl olsa yüzü-güm sende ya.

Jens'in aklı yattı. İki akşam sonra orada buluşmak için söz ve-ren Brigitte, koş koş liman ma-hallesinden nasıl çıktı, kapağı bir taksile atıp evi nasıl boyladı? An-latılamaz!

Brigitte, küfürbaz Jens'e verdiği randevuya gitmemişti. Zaten o ran-devuyu belâli katil atlatmak için vermiş değil miydi? Bu iş ona bir yüzüğe malolmuştu, okadar.

Bir hafta sonra Svendsen ailesi, akşam yemeğini Holmer'lerde yeme-ğe geldiler. Salona önce ihtiyar gir-di. Sonra geri dönüp seslendi:

— Size, oğlum Jens'i takdim e-derim!

Brigitte, Jens'in yüzünü görün-ce bağırarak için kendini güç tuttu. Fakat delikanlı hiçbir şey söylemiyor, manalı manalı gülüyor ve arada bir de genç kıza göster-mek istercesine parmağındaki yü-züğü ısladığıyordu. Yemek hâdisesiz geçti. Sonra, ihtiyarlar, salona çekilip de iki genç başbaşa bıraktık-ları vakit Brigitte:

— Demek küfürbaz Jens'le teşar-rüf ediyorum! dedi. Orada ne işiniz vardı?

— Acaba Pısrık Lidyâ'ya sora-bilir miyim? Onun ne işi vardı? Haydi ben gazeteciyim, öyle yerle-ri dolaşırım!

— Ben de ressamım. Ömrümde bir kere hakiki bir katil portresi çiz-yim dedim, meğerse o da sahtey-miş! Doğrusu beni iyi aldattınız!

Brigitte gülüyordu. Jens de gül-dü:

— Sakın kocanız olunca da sizi aidatırım sanmayın! Doğrusu ikin-ci görüşümde size daha beter âşık oldum Pısrık Lidyâ. Pardon. Bri-gitte!

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
kütüpe ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
- 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazar işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Dallas, asabiyelle söylendi:

— Ne mi yapacağım? Bu şımarık mendebura, yaptığı kepezeliğin ne ayıp şey olduğunu ve haddini bil direceğim. Bırak beni!

— Deli olma Dallas. Ben herşeyi düzelttim. Eğer sen açmazsan, o da katliyen bu işten bahsedecek değildir.

— Onun merhametine ihtiyacım yok benim! Arkam sıra casusluk yapılmasını istemiyorum. Anlıyor musun? Bırak beni diyorum sana! Ned geriledi, fakat bakışları üzgündü ve:

— Bâri izin ver de seninle beraber geleyim! diye yalvardı.

— Hayır. Dur. durduğun yerde! Ve Dallas odadan koga koga çıktı.

MEYUS VALS

Patrisya Feyn, binbaşısı beklerken otel holünün gürültüsünden kaçmış, mücavir küçük salonlardan birinde oturmıştı. Salon eski usulde döşenmişti ve genç kız biraz erkekçe andamı ve ipek kılıflı uzun bacaklarıyla bu yaldızlı, kadifeli, yapma çiçekli mobilyalar arasında pek modern görünüyordu. Sırtındaki kahverengi pardösü, gayet sadeydi ama, boynundaki parlak renkli eşarp ve yakasındaki çiçek, kadınlığını meydana vuruyordu. Kapsı açık kalan salonda yapayalnızdı. Bazı bazı bir seyyah, eşikte durup alâka ile kendisine bakıyor, lâkin Patrisya kimseye ehemmiyet vermiyerek kucagındaki köpekle meşgul oluyordu. Uzaktan uzaktan gay salonunda çalan orkestranın sesini duymak kabildi.

Birdenbire kapıda Dallası görerek, kendini tutamadı ve âdeta haykırdı:

— A! Günaydın! Binbaşı Hartigan sizin de Paris'te olduğunuzu söylemedi bana ya?

— Henüz geldim!

Dallas okadar soğuk bir tavırla cevap verdi. Ki Patrisya hayret içinde yüzüne bakakaldı. Sonra mavî gözlerinden saçılan hiddetle sezerek köpeği yere bıraktı ve ayağa kalktı.

Dallas, derin sesiyle söze başlamıştı:

— Mis Feyn; tabii meşhur söz temsilini bilirsiniz: « Dinsizin hakkından imansız gelir! » derler. Doğrusu benim gibi kanun kaçağı birini, biraderinizi bulmak hususunda seçişinizdeki isabet için sizi tebrik ederim. Bir casusu, başka bir casusa yakalatmak kadar isabetli ve mahir bir plan olamazdı!

Dallasın sesinde titreyen hiddet, Patrisyayı da kızdırmaya başlıyordu. Birden kıpkırmızı kesildi ve fena halde canı sıkılmışı:

— Cimmiye neden casus diyorsunuz? dedi.

Beriki aynı hiddetli tavırla:

— Ben Hamburgdan geliyorum! dedi. Size söylememi ister misiniz ki, biraderinize vesikaları verecek olan adam, Japon Akava, tenba bir kahveye sürüklenmiş ve orada katledilmiştir.

Genç kızın rengi ölü gibi sararmıştı:

— Ya Cimmi? diye sordu. Allah aşkına söyleyin, Cimmiye de bir şey oldu mu?

Tatlı canınızı boşuna üzmeyiniz-bayan! Eğer sizi teselli ederse şu haberi verebilirim: Kendisi sıhhattedir.

Genç kız, Dallas'a, ürkek gözlerle baktı.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Ne mi demek istiyorum. Şunu demek istiyorum ki, doktor Grund, Japonun, biraderinizin malumatı dahilinde ve onun iştirakiyle katledildiğini de söylemiş bulunuyor.

Mis Feynin yüzünde aşağılayıcı bir mâna peyda olmuştu:

— Siz de beni buna inandıracaksınız değil mi? diye sordu.

Beriki aksi aksi cevapladı:

Yazan: Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 16

— Ben de inanmıyorum. Çünkü benim tabiatım sizinki gibi değildir; ben, bana her söylenen şeye inanmam!

Genç kız bir anda kıpkırmızı kesilmiş, bakışları dikkat peydahlanmıştı. Dallas devam etti:

— Biraderinizin Akavaya hazırlanmış olan tuzağı, evvelinden bilmiş olacağımı ben de kabul ediyorum. Fakat eğer cuniyane bir hafifmesrepliyle hareket etmemiş olsaydı ne Akava, ne de kendisi o bahatkhaneye düşeceklerdi.

Patrisya, birdenbire bağırarak:

— Canım bana neye boyuna bu Akavadan bahsediyorsunuz? Ben kardeşimi arıyordum. O ne oldu? Lütfen bana bu meseleye dair neler keşfetmiş olduğunuzdan bahseder misiniz?

İngiliz, kaygısız bir tavırla omuzlarını kaldırdı.

lonun eşğinde okadar kısa bir zaman için durdu, ki Patrisya ile Dallas, onun gelip gittiğinin farkına bile varamadılar.

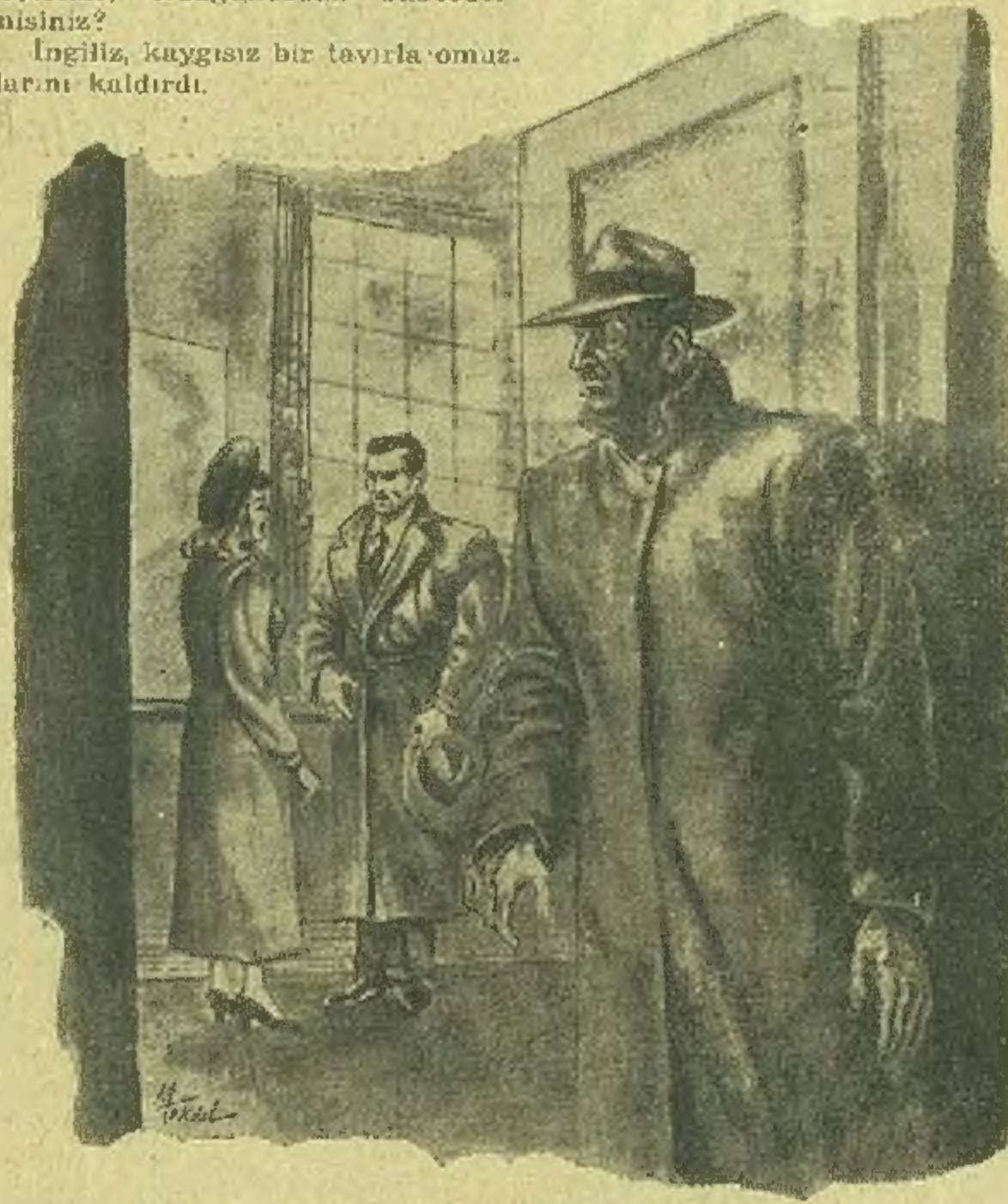
Genç kızın gözleri, Dallas'a bağırırken, hiddetinden şimşekler saçıyordu:

— Siz kardeşimi tanımazsınız! Eğer bu kadınla beraber gitmişse, o halde bahis mevzuu ettiğiniz o tuzağın hiç haberi yoktu demektir. Hatta aynı zamanda Akavanın ölümlünden de haberi olmadığına eminim!

Dallasın zayıf yüzü, hâlâ düşmanca bir mâna taşıyordu.

Demek siz, insanların karakterlerini tamamen ayırt edebileceğinize inanıyorsunuz öyle mi?

Patrisyanın yüzü birden değişti.

Holdeki kalabalıktan ayrılan birisi, bir an salonun kapısında durmuştu.

— Şu bir tek şeyi biliyorum: Hâlâ kendisi o kadınla beraber gezip tozmakla meşgul.

— Bunu size kim söyledi?

— Doktor Grund!

— Demek kendisini gördünüz ha?

— Gördüm ya!

Amerikan kız, hakaret dolu bir eda ile:

— Yalan söylemiş! dedi.

— Müsaade buyurursanız bu mesele hakkında, sizden daha iyi bir hüküm verebileceğime inanayım-bayan!

Holde gezinen kalabalıktan ayrılan birisi, bir an için, sanki birilerini arıyormuş gibi küçük salonun eşğinde durmuştu. Bu, sırtında yeşil bir yağmurluk bulunan biriydi. Ğinize inanıyorsunuz öyle mi?

Hâlî sakindi ama, burnunun üstünde duran altın gözlüklerinin arkasında gözleri ışıl ışıl yanıyordu. Sa-

verdi:

— Siz buraya benimle kavga etmeğe mi geldiniz Allah aşkınıza?

— Ben sizin evvelâ bir adama bir vazife vermemizi, sonra da o adamın peşinde hafiyeler koşturmanızı hazmedemem bayan!

Genç kız, sert bir gülüşle güldü:

— Ha... Şimdi anladım! Binbaşı dilinin altından baklayı çıkarmış. Ey sonra?

Dallas hayret içinde:

— Pekâlâ! dedi. Evet, ben sabık bir haydudum. Ben İngiliz ordusundan kovuldum. Gözlerinizde de beş paralık kıymetim kalmadı. Pekâlâ. Fakat üzerine aldığım bu işi katliyen bırakmıyacağım. Siz de beni kovamıyacaksınız, anladınız mı?

Patrisyanın sesi tatlılaşmıştı:

— Binbaşı Hartigana söylemiş olduklarıma bakmayın siz benim!

dedi. O zaman hakkınızda malûmat veren telgrafı henüz almıştım ve okuyunca da bir hayli sevkimi kurlmıştı.

Dallas, genç kızın barışına jestini siddetle reddetti. Kızgın kızgın: — Ne isterseniz yapın! dedi. Fakat ben bu işi takibe devam edeceğim. İşte size açıkça söylüyorum, biraderiniz umurunda bile değil ve kendisine karşı ufacak bir alâkam bile yok, ben bu işi, şeref ve namusumu yıkmış olan Grundla tekrar karşılaşmak ve mel'unu yere sermek için üstüme aldım. Sonra beri tarafta bu işten kazanacağımız para da yüklüydü.

Genç kız, Dallasın yüzüne dikkatle baktı:

— Paraya kıymet verir bir insan değilsiniz siz! dedi.

İçlerinde gayet acıklı bir mâna taşıyan mavî gözler, sanki Mis Feynin vücuduna nüfuz ederek, arkasına, çok uzaklara daldı. Sonra Dallas:

— Bu eski rezaletin tekrar meydana çıkmasını, dünyanın bütün servetleri karşılığında olsa istemezdim, dedi. Doğru söylüyorsunuz.

Sonra sözüne devam ederken sesi acılaştı:

— Ben, siz tipte kadınları tanı- rım. Siz, dalma aklınıza koyduğunuz yapımak siter ve ufacık bir mümnaat görünce deli divane olursunuz.

Fransis Okevud hakkınızda size malûmat vermek istemedi. Ned de ağzını açmadı. Fakat siz, bundan mütebessim olmadınız, tutunuz müzimin peşine, polis hafiyelerini saldırdınız. Bu, bana alâka duyduğunuzdan değil, hayır, sadece istediğiniz halde olmıyan bu işe ikerleme- nizden...

Uzaktan orkestra Sibelysun « Meyus Vals » ini çalıyordu. Sarkının, her akordu bir hıçkırığa benzeyen nakaratı, holün gürültüsüne hakim oluyordu. Patrisya şu anda karşısında duran ıskenceli yüzü hiçbir vakit unutmıyacak ve ne zaman Sibelysun valsini duysa, bu çehreyi hatırlıyacaktı.

Dallas, hiddetten gınlayan bir sesle:

Tahmin ederim ki, Londraya da telefon ettiniz, dedi. Harbiye nezaretine ve Skotland Yarda telgraf çektiniz. Ne olacak, masrafın sizce ne ehemmiyeti var? Ve bütün bu gamuru da sadece bir kaprisinizi tatmin etmek uğrunda karıştırdınız.

Genç kız cevap vermedi, köpeğin kuyruğunu elinde sıkarak ciddiyetle ona baktı. Dallas, alaycı bir kahkahu savurdu.

— Pinkerton size, hapishanede geçirdiğim iki buçuk sene içinde ne yaptığımı da anlatmadı mı? Posta çantaları dikiyordum ve gittikçe ustası olmuştum. Bu iş insanı dindiren ve düşünmeğe imkân veren bir işti. Bundan başka orada marangozluk da öğrendim. Eğer kayanemiz için ufak bir mobilyaya, bir çay masasına filân ihtiyacınız olursa haber verin bana. Bize ayda bir konser dinletiyorlardı ve merhametli bir takım insanlar da fakir mahpusların yardımına koşuyordu. Hapishane papazı, arada sırada bize, pek titiz seçilmiş bir iki dünya haberi de veriyordu. Ya, Mis Feyn, İngilterede mahpuslara gazete okutmazlar da... Onun için vatan hainlerinin ve katillerin dünyadan haberleri olmaz.

Patrisyanın gözleri yaşla dolmuştu, Nihayet dayanamadı:

— Susun artık! diye haykırdı. Artık bu çesit konuşmanıza tahammülüm kalmadı. Eğer sizi kırdımsa affedin beni. Hem niçin bana hakikati kendiniz söylemediniz canım?

Gözlerini, genç kızın yüzünden ayırınca taş gibi kesildi.

— Bu, işimizi alâkadar etmiyordu, dedi. Fransis Okevud, hakkında sefaat etmişti ve bu size yetmeliydi.

(Arkası 14 üncü sayıfada)

Yazan: M. YAMAN

Dört senelik evliydim. Erkek, memurdu. Bir kira evinde oturuyor, küt kanaat geçiniyorlardı. Bir de çocukları olmuştı.

Yeni yıla pek lütfen bir şekilde giriyorlardı. Bir buçuk ay önce evleri soyulmuştu. Pek öyle yakacakları olmadığı için genç kadın sobayı söndürmüştü. Öylece sonra komşuya gitmişti. Çocuğu orada, aslında uyuttuktan sonra kocasına boyun atkısı örerken konuşarak iyi vakit geçirmişti. Fakat eve dönünce burnundan gelmişti.

Güpegündüz giren bir hırsız evi soymuş, daha doğrusu soymak istemiş ama, astarını yamamak için evde bırakılan biricik eski paltoyu alıp gitmişti.

Kocasını gözyaşları içinde karşıladı. Erkek olup biteni anlayanca: — Ne yapalım, dedi. Olmuş bir kere. Zaten eskidi.

Fakat kör ölüp badem gözlü olur, işte yılbaşı gecesi hava patlak verip etraf karla kapanınca ve soğuk hırsı arttırınca dişleri birbirine vuran erkek, birisinin yırtılma, birisinin sağlam tarafını getirerek eski yün fanileleri giymeğe başlayınca:

— Kıymetini bilmemiştin zavallı paltocuğumun, demişti.

Astarı yırtıktı, dirseklerinin havı dökülmüş, ötesinde, berisinde lekeler hasil olmuştu ama bayağı ıstırdı. Hele yakası okadar büyüktü ki kaldırınca kulaklarını da kapattı.

Şimdi boyun atkısını bir kaç defa dolayıp tıril tıril açık renk ceketle daireye gitmek pek fıraklı oluyordu. Müdürden kapıcıya kadar herkes acıyor ve tanıdıkları:

— Daha paltodan bir haber yok mu? diyorlardı.

O titrememeğe çalışırken: — Giden gelseydi babam gelirdi, diyordu. Yenisini ısmarladım.

Yenisi de ne yapılmaz paltomuş. Bir türlü sırtında görünmüyordu. Keşke bunu söylemeseydi. Şimdi kimse de ödünç para vermiyordu. Parayı ne yapacak? Terziye ısmarlamış ya.

Yılbaşı gecesi, karı koca, kendilerine, düğün hediyesi olarak verdikleri küçük radyonun başında, miskin miskin sobanın yakınında dünyanın gürültüsünü dinlerken konuşuyorlardı:

— Çocuk uyudu değil mi?

— Uyudu zavallı.

— Biz de yatacak mı dersin? İsmiriz.

— Bilmem ki. Piyangoyu dinlese.

— Dinleyip te ne olacak. Biletimiz var mı ki? Geçen ay aldığımız

bilet de paltonun cebindeydi. Beraber gitti.

— Bir daha bilet ahırsan yanında taşıma.

— Alabilirsek öyle yapalım.

— Ben ne diyorum, biliyor musun? Dört çile yün alsak çocuğa bir hırka çıkar.

— Bana atkı öreceğine ona hırka yapsaydın ya. Şimdi en aşağıdan yedi kâğıt lazım.

— Ben altı liraya alırım dört çileyi.

— Öyle farzedelim amma nerede o altı lira.

İkisi de boyunlarını büktüler. Derken kapı güm güm vuruldu. Kadın:

— Hayırdır inşallah, dedi. Bu vakit kim gelir?

Erkek kalktı:

— Belki komşulardan birisi birşey istiyor, dedi. Dur bakayım.

Kadın da kapıya kadar gitti. Kocası bir yabancı ile bir hayli konuşuktan sonra onu içeriye alırken:

— Calibe, dedi. Ört başını, bir misafir var.

Hah! yatacakları, ısmacakları sırada başlarında bir de misafir eksikti. Koltuğunun altında büyük bir paket bulunan sevimli yüzlü, pek emniyet vermeyecek suratlı bir adam, amma iyi giyinmiş bir adam odaya girdi. Arkasında buz gibi bir lacivert palto vardı.

— Sizi rahatsız ettim, dedi. Kusura bakmayın. Şu amaneti alın önce. Bu buradan aşırđım paltoydu.

Erkek gelenle baş edip edemeyeceğini anlamak ister gibi kendisini bir yokladuktan sonra öksürdü:

— Demek siz çaldınızdı paltomu.

Hırsız pek pişkindi:

— Evet, dedi. Ben çalmıştım. Evinizde başka çalacak birşey yoktu. Onu da beyenmemiştim amma eli boş çıkmak ayıp olur, diye götürmüştüm. İnandır mısın on kâğıt bile vermediler. Şimdi birak paltoyu. İş başka. Paltonun cebinde bir de piyango bileti varmış. Geçen ayın bileti. Babamın malı gibi listeye bir baktım ... Vay canına, kırk bin lira çıkmamış mı? Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kendi kendime: "Ulan Rasim, dedim. Bir sana bakalım. Bilet kimdeyse parayı o al. Ama herif biletim çalındı diye gidip haber vermiş, o da başka." Lâfi uzatmayalım, kişiye gittim. Ulan vay canına beni bankaya yollamazlar mı? Kırk bini tıkr tıkr saydılar.

Kadınla erkek kıpkırmızı ol-

SİNEMA

Teresa Wright

Hayatı:

Narin bir vücuda, ince, hassas bir yüze ve müstesna bir san'at kabiliyetine sahip olan Teresa Wright 27 Ekim 1918 de New York'ta dünyaya geldi. Ufak yaştan beri, artist olmak hulyasıyla büyüdü. Mektebe gidince müsamereelerde rol almağa başladı. Daha ortamektep talebesiyken bir tiyatrodaki "çıraklığa" başladı. Burada bir çok çıraklar vardı. Bunlar büyük san'atkarların çahşmalarını seyrederek, onların dublörliğini yaparak, hattâ bazen ufak tefek rollere çıkarak pişiyorlardı. Teresa en gençleri olduğu için bir çocuk rolü filân oldu mu hemen onu alıyorlardı ve kız böylece tecrübe ediniyordu. Zaten kabiliyeti de daha o yaştan gözüküyordu. Mektebi bitirir bitirmez profesyonel olarak çalışmaya başladı. Ama gene de daha ziyade dublörük ediyordu. En nihayet Life With Father piyesinde mühimce bir rol aldı.

Aşkları:

Teresa Hollywood'a gittikten az sonra muharir Niven Buach ile tanıştı. Niven evvelden bir kere evlenmiş, Peter ile Tony isimli iki çocuk babası bir adamdı. Buna rağmen Teresa'ya deli gibi âşık oldu. Teresa da bu aşka mukabele etmekte gecikmedi ve 1942'de evlendiler. Çok mes'ut yaşayan karı kocanın dört yaşında Terrence Niven isimli bir oğulları var.

Hususiyetleri:

Teresa bir metre elli yedi buçuk santim boyunda, kızılmsı kahverengi saçlı, elâ gözlü bir kadındır. Yıldız olmasına rağmen Hollywood'un sefahat ve dedikodusundan kendisini uzak tutmayı çok iyi bilmiştir. Sıcak kanlı, çalışkan ve vakurdur.

muşlardı. Hırsız neşe içinde anlatıyordu:

— Hani bu kadar parayı benim babamın babası da görmemişti. Yine kendime "Ulan Rasim, dedim. Enayilik edip parayı çargur etme. Başını sokacak bir ev al şu arakçılığı da bırak". Derken efendim, yedi bin kâğıda bir ev aldım. On bin kâğıtla da bir bakkal dükkânı açtım. Allaha şükür artık helâlin-den para kazanıyorum. Geçen gün palto gözüme ilişti. Bu sefer şeytan yine dürttü beni. Kendi kendime: "Rasim, dedim. Herifi kışta kıyafetle paltosuz bıraktın. Kısmetini de elinden aldın. Yuh sana be, işte avuçla para kazanıyorsun. O biçare imirin iti gibi titriyor, nasıl içine siner bu paranın hepsi? Yarın ahrette ciğerine yapışır be."

Hırsız elini cebine götürüp cüz-

danını çıkartırken:

— Efendi kardeşim, dedi. Kusura bakma. Allah bazılarının kısmetini başkalarının cebine koyar. Zaten yan kesicilerle hırsızları bunun için yaratmıştır. "Yarısı senin yarısı benim. Al şu yirmi bini, üst tarafını helâl et."

Yirmi bini yüzer liralık olarak bir bir sayıp yanındaki sedire koyduktan sonra ayağa kalktı:

— Siz de yatacaksınızdır artık. Bana müsaade.

Calibe farkında olmadan ağlıyordu. Kocası şaşkınlıktan dili dolayarak hırsızı kapıya kadar teşyi ederken kekeleydi:

— Şey, beyefendi, görüştüğümüze pek memnun oldum. Allah sizden razı olsun. Yine bekleriz. Buyurun inşallah.

KIRMIZI ÇANTA

Yazan: Semih DEMİRCİ

Genç kız yanaklarından akan göz yaşlarını, avucunda didiklediği mendille tekrar kuruladıktan sonra: "İşte böyle..," diye devam etti. Artık yaşamam için hiç bir sebep kalmadı. Halbuki bugün miktılarının biraz olsun azalacağını düşünerek ne kadar sevinmiştim. Herşey mahvoldu, herşey.. Masaya kapanarak tekrar hıçkır-maya başladı. Karşısında oturan adam mânâsı anlaşılmıyan bakış-larla kızı süzüyordu. Nihayet, ha-reketinin nasıl tefsir edileceğini du-şünmeden kocaman elini uzattı ve sarı buklelerin süslediği başı, tatlı temalarla okşamaya başladı. "Ağ-lamayın, diyordu. Ne olur, kendi-nize hâkim olun biraz. İtem bunda okadar üzülecek birşey yokki. Kay-bettiğiniz şey para olsun. Onu ge-ne kazanabilirsiniz siz. Kendinizi bu kadar üzmenize değmez vallahi. Meğerse siz görüldüğünüzden de daha çocukmuşsunuz. Silin gözle-rinizi bakalım. Hah şöyle, hem biliyor musunuz.." Sustu.

Nereden de gelmişti buraya, halbuki yapacak dünya kadar işi vardı. Karnını başka bir yerde de doyuramaz mıydı sanki. Aksilik

muhabakkak," diye mırıldandı. Çor-basını içerken gözleri arasına gay-rühtiyari o tarafa kayıyordu. Ne güzel saçları vardı kızın! Küçük yüzü de pek masumdu. Taş çatlası yirmiden fazla değildi. Öyle içim-den gelerek ağlıyordu, ki dayanama-dı, yavaşça yerinden kalkıp o tarafa doğru yürüdü. Kız evvelâ sinirlendi, fakat sonra yabancı a-damın sesini o kadar samimi oka-dar candan buldu ki, dökülmek için gözyaşlarından başka bir şekil bulamamış olan içini hoşaltıverdi.

O akşam da her zamanki gibi çalıştığı fabrikadan çıkınca evine dönmek için trene binmişti. Gene öyle kalabalık vardı ki evvelâ ayak-ta bile duracak yeri zor bulmuş, fakat sonra biraz sikişip yanına onu da oturtan gözlüklü ihtiyarın elindeki gazeteyi okumağa dalarak

di. Herşeyi, yani bütün parası için-deydi. Maasını daha o gün almış-tı. Biriktirdiği birkaç kuruşu da ya-nındaydı. Hayatta hiç kimse yok-tu. Bir odasını işgal ettiği evin asık suratlı sahibi kira isterdi. Önünde daha upuzun bir ay vardı. Ne yiyecek? Ya yol parası! Hem az şey de değildi, tam üçyüz kırk sekiz lirası vardı cebinde, halbuki şimdi?..

Adam, kızın menekşe renkli gözlerindeki hüznü biraz olsun dağıtmak için büyük fedakârlıklar yapabileceğini, bakışlarının tesadü-fen karşılaştığı bir anda iyice anla-dı. Temiz kalmış tarafını dile geti-rerek dakikalarca konuştu, ve o-nun azıcık açıldığını kanaat getir-dikten sonra, "Haydi," dedi. "Şim-di doğru eve, burada sabahlayacak değilsiniz ya."

Kızın eve girdiğini gözleriyle gördü ve göföre kendi apartmanı-nın adresini verdi. Biraz sonra ka-loriferli odasında kahvesini yudum yudum içerken dahiyo, hiç de aliş-şik olmadığı şeyler düşünüyordu. Kafasının içi karmakarışık. Kapa-nın zili çalınca kendisini topladı. İçeri giren iki kişiden şişman ve ka-sa boylu olanı, "Nerelerdesin pa-tron?" diye yıldı. "İkidir geliyoruz kapı duvar." Uzun boylusunun yü-zünden düşen bin parça oluyordu.

"Ne o, senin canın mı sıkılıyor bir şeye?"

"Can sıkıntısı da lâf mı be pat-ron, canım çıktı vallahi. Bu gün ters tarafımızdan mı kalktık nedir? İşler öyle kesat gitti ki bilsen, a-yaklarıma kara sular indi sabahtan beri. Üstelik bir de yakayı ele veri-yorduk. Tramvayda kadının biri ce-binde mendil ararken elimi bulu-verince öyle bir gışlık attı ki.."

Daha da anlatacaktı. Fakat a-dam elinin bir işaretini ile onu sus-turduktan sonra ötekine döndü:

"Ya sen ne yaptın bakalım?"

O zaten konuşmak için sabır-sızlanıp duruyordu, hemen başladı: "Sorma patron akşama kadar boş doladım ana, biraz evvel vurdu-gum voli hepsine değdi. Otobüste önüme melon yapkallı bir moruk düştü. Enayi, gazeteyi gözlüklerine öyle yanastırmıştı ki ayağından pantolonunu geçsen farkında olmi-yacaktı. Parmaklarını hemen karın-calanmaya başladı. Biraz sonra oto-büsten atlayıp ara sokaklardan bi-rine girdim. Avucumda bir kırmızı çanta vardı, içinde de tam üç yüz kırk....?"

Patron daha fazla dinliyemedi, yerinden fırladı.

Ertesi sabah erkenden elinde bir demet menekşe taşıyan uzun boylu yakışıklı bir adam, kızın evi-nin kapısını çalıyordu. Arkadaşları onu bir daha apartmanında bula-madılar. Birkaç gün sonra da artık tövbekâr olduğunu, hırızlıktan vaz-geçtiğini ve bir fabrikada çalışmaya başlayarak kırmızı çantalı kızla ni-şanlandığını öğrendiler.

işte.. Olacak .. Hem şimdi kızı bu halde bırakıp gidemeyeceğini de hissediyordu.

Canı sıcak bir çorba içmek istemişti. Kapıdan girince bütün ma-saların dolu olduğunu gördü. Gar-sonun çatlak sesini duymasaydı ge-ri dönüyordu. "Yukarıya buyrun beyim, salonumuz boş." Salonda sahiden kimsecikler yoktu. Palto-sunu, şapkasını astı, tam oturaca-ğı sırada kulağına ince bir hıçkırık sesi geldi. Etrafına bakındı. Keskin gözleri hemen, dip köşede oturan ve bütün vücudu sarılarak ağı-layan sarışın kıza seğiverdi. Onun mevcudiyetinin farkına bile varma-mıştı. Omuzlarını silkerek kendi kendine: "Gene bir gönül hikâyesi

yarım saatin nasıl geçtiğinin farkına bile varmamıştı. İstasyondan çıkın-ca, pardesüsünün yakasını kaldırıp ellerini cebine sokmuş, fakat par-maklarının cebini yadırgadığını his-setmişti. Birdenbire kalbi kopuyor sandı, içi eziliverdi, duvara dayan-masaydı düşecekti. Para çantası yoktu. Her tarafını aradı, bilet al-dıktan sonra çantayı cebine koydu-ğuna emindi. Gerisin geriye trene koştu, vagonun koridoruna baktı, memurlara sordu, sağa başvurdu, sola yalvardı! Nafile, hiç kimse kır-mızı bir çanta görmemişti. Bulur-larsa adresine haber göndercek-lelerini vaadettiler. Eğer bulurlarsa... Onun bir daha bulunamayacağına, kaybolduğuna inandığı kadar emin

KESKİN ZEKÂ

Ahmet Ağa, cebine 1000 lira atıp panayırın yolunu tuttu. Maksadı 100 hayvan almak! Fakat panayıra ulaşınca bir de baktı, ki inekler 100'er liraya, koyunlar 30'er liraya, kuzular da 5'er liraya satılıyor. Ahmet Ağa bir hesap etti, bir iltap etti. Yine de 100 hayvan satın aldı ama acaba 1000 lira ile kaç inek, kaç koyun ve kaç kuzu alabil-di? Bulabilir misiniz?

★ ★ ★

Bay Zekâî, hakikaten zeki bir adam olaydı, neden daire halinde kaktığı kazıkları daha geç dolanabildiğini kolayca anlardı. Çünkü düz sıra halinde dizilen kazıkların arası 99 metredir. Halbuki daire ha-linde dizilen kazıklarda 1 inci kazıkla 100 üncü kazık arasında da bir metre mesafe vardır. Bu yüzden buradaki mesafe 100 metredir.

NAT PINKERTON

GECEYARISI.. LON-
DRANIN YARISI
UYUYOR. 34

İŞIKLARI SÖN-
DÜRÜN YARIN
SAAT DOKUZDA
İŞİNİZ VAR

İYİ GECELER
DORYAN

ALLAH
RAHATLIK
VERSİN

İŞIKLAR SÖNECEK MİSİ!..
LAHİRDİ.. BEN GEZMEĞE
GİDİYORUM..

SEN DELİSİN
BETYA.. AMA KİM
BENE SÖYLENEN
KORKMA..

BÜ AMERİKANLI KIZA-
RA GÜVENİLMEZ
AMA BEŞ DAKİKA
DANA BEKLEYE-
YİM..

BETYA HA-
RIKULADE-
SİN.. SENİN
İÇİN BÜTÜN
GECE BEK-
LERİM..

MERHABA
KARLO..
GİZLİ KAG-
TİM.. NE NÖ-
NÖS ARABA
HAYDI GİDE-
LİM..

NEREYE
GİDELİM
SULTANIM

NEREYE İSTERSEN.. YALNIZ
İŞIKLI VE KALABALIK BİR YER
OLSUN.. BİR DE KUMAR ODA-
Sİ BULUNSUN..

NE GÜZEL DANCESİ..
YORSUN BETYA..
SENİ EBEDİYEN
KOLLARIMDA
TUTABİLİ-
RİM..

GEVŞEME..
GEL SAMBA
YAPALIM..

İSTE
BOYLE

BAŞIMI DÖNDÜR
DÜN BETYA..

GEL BİRAZ DA
RULET DÖN-
DÜRELİM..

SAHİ SÖYLÜ-
YORUM KAR-
LO... HAKIKİ
MEYECAN İSTİ-
YORUM..
KUMAR!

SEN NE İSTERSEN YAP-
RIM CANIM.. GAYET GİZLİ
AMA ARKAR TAARFTA
BİR GİZLİ ODA VAR

İKİ SAAT SONRA.. BETYA
ARTIK GİDELİM.. MİS
DORYAN.. ANNEM..
BİZİ ÖLDÜRÜR-
LER..

GEVEZELİK ETME..
BANA BEŞ PAPEL
TOSLA..

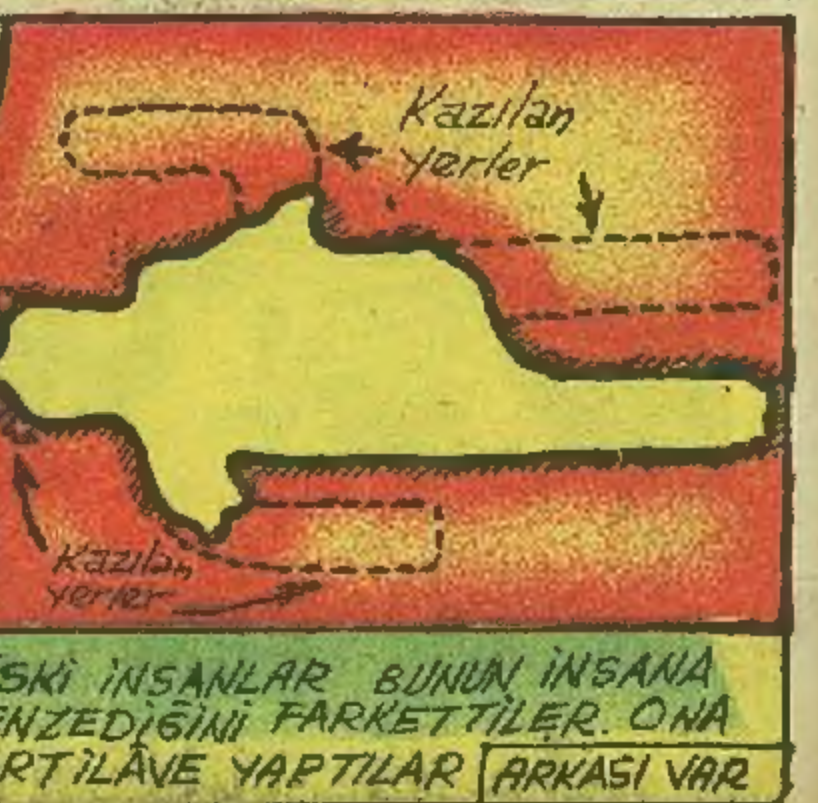
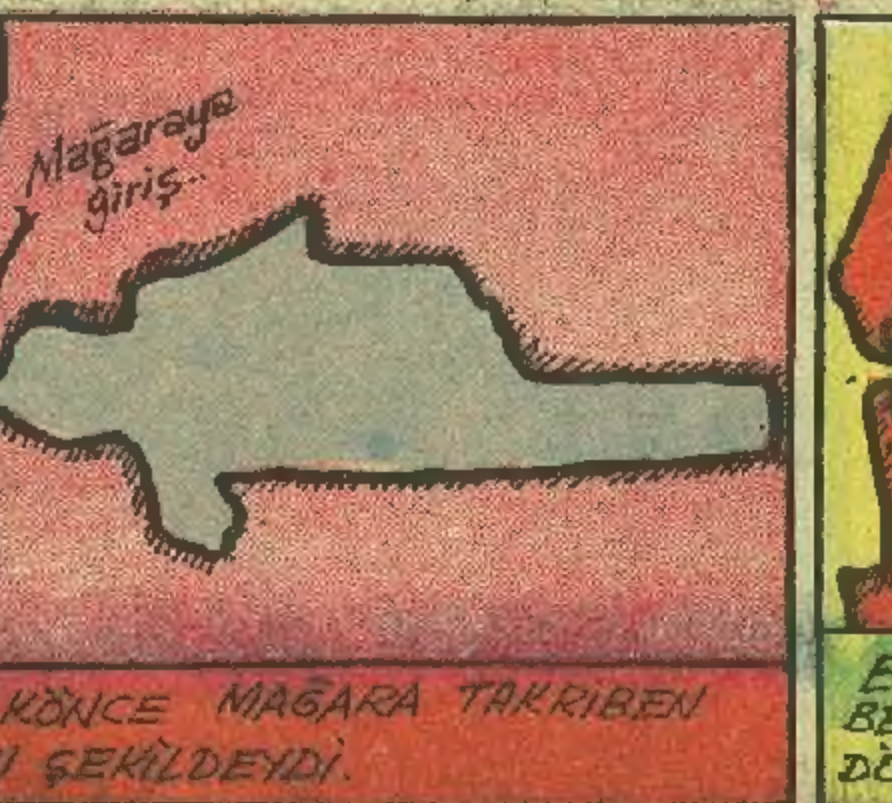
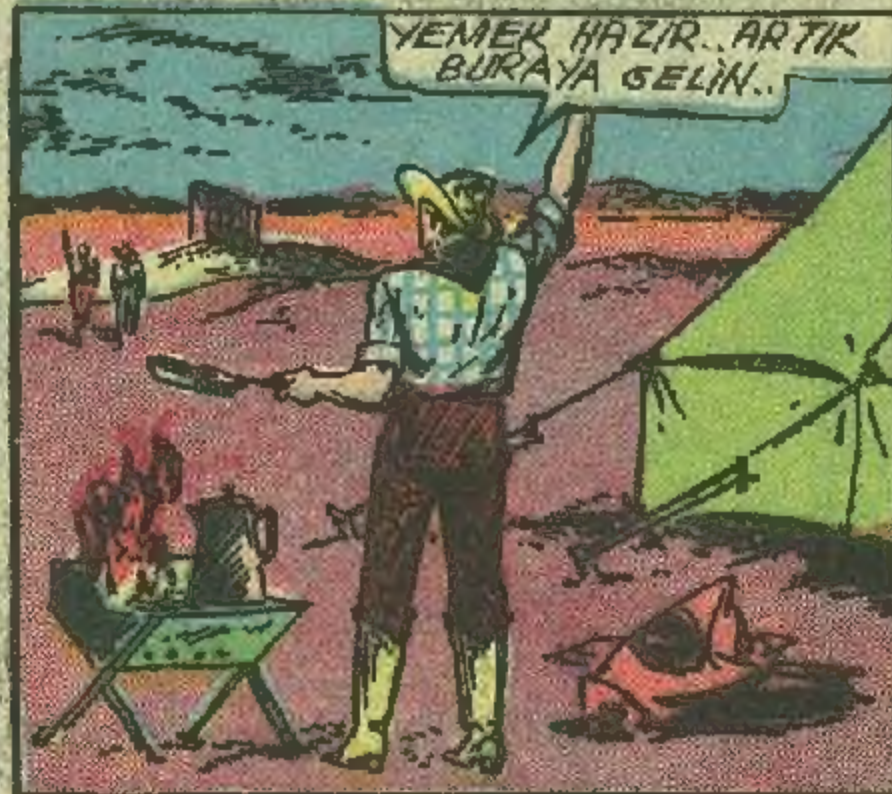
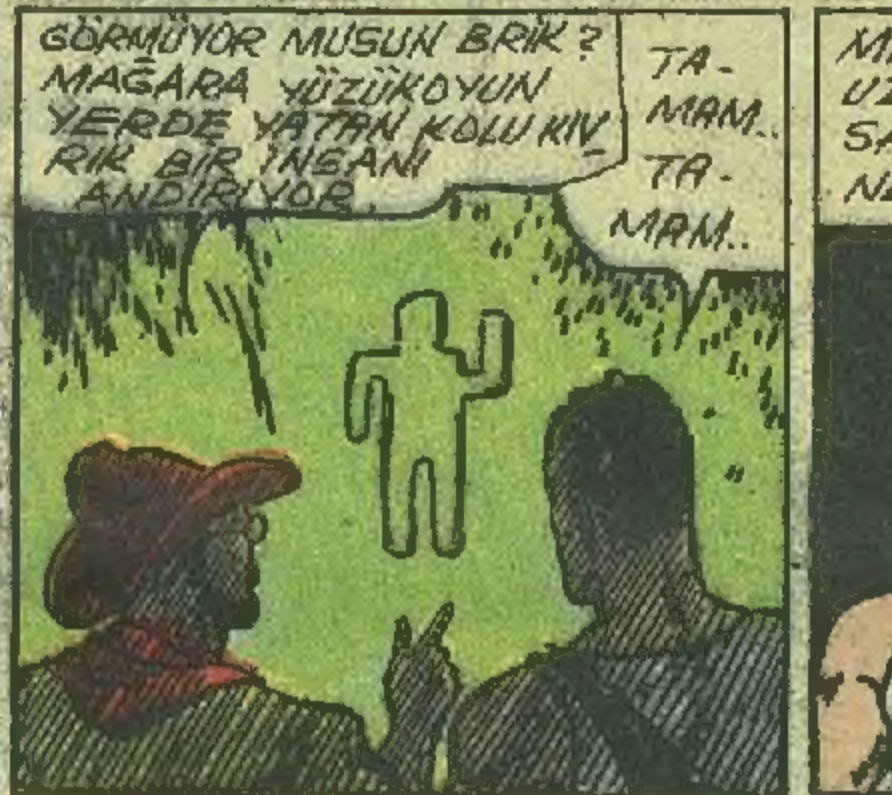
BEŞ PARAM KAL-
MADI DİYORUM
SANA.. GİDELİM

İNKANİ YOK..
DAHA GEZECE-
GİZ.. HAYDI..

ARKASI
VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

İLKÖNCE MAĞARA TAKRİBEN ŞU ŞEKİLDEYDİ.

ESKİ İNSANLAR BUNUN İNSANA BENZEDİĞİNİ FARKETTİLER. ONA DÖRTİLÂVE YAPTIKLAR ARKASI VAR

YILAN KADIN

MARSELLA BİR KRİZ GEÇİRİR VE GLUKOYU DÖVMEK İÇİN ÜZERİNE ATILIR FAKAT O AL DIRİSETMEZ.

HAYIR MARSELLA BİZZAT SEN KENDİN GİDİP TESLİM OLACAĞSIN. BAŞKA TÜRLÜ HAREKET ETMENE İMKAN YOK.

34

DEMİK İNKÂR EDİYORSUN? BU SÜKUTUNLA SÖYLEDİĞİNİ TASDİK EDİYORSUN HA?

MARSELLA BEYNİNDEN VURULMUŞA DÖNER.

SEN CİLDİRİMSİN!

BİLİYORSUN, BAŞKA YAPACAGIN BİRŞEY KALMADI, MARSELLA SENİN İÇİN ARTIK HER ŞEY HAPİSHANEDEN DAHA BETER. BUGÜNAHA TAHAMMÜL EDEMESSİN.

BUNU ASLA YAPMIYACAGIM.

SİMDİ BUNU DÜŞÜNME MARSELLA. ÇOK YORGUNSUN. BİRAZ DİNLEN.

GLUKO OCAĞIN YANINDAKİ OT MİNDE RE UZANIR VE DERİN BİR UYKUYA DALAR.

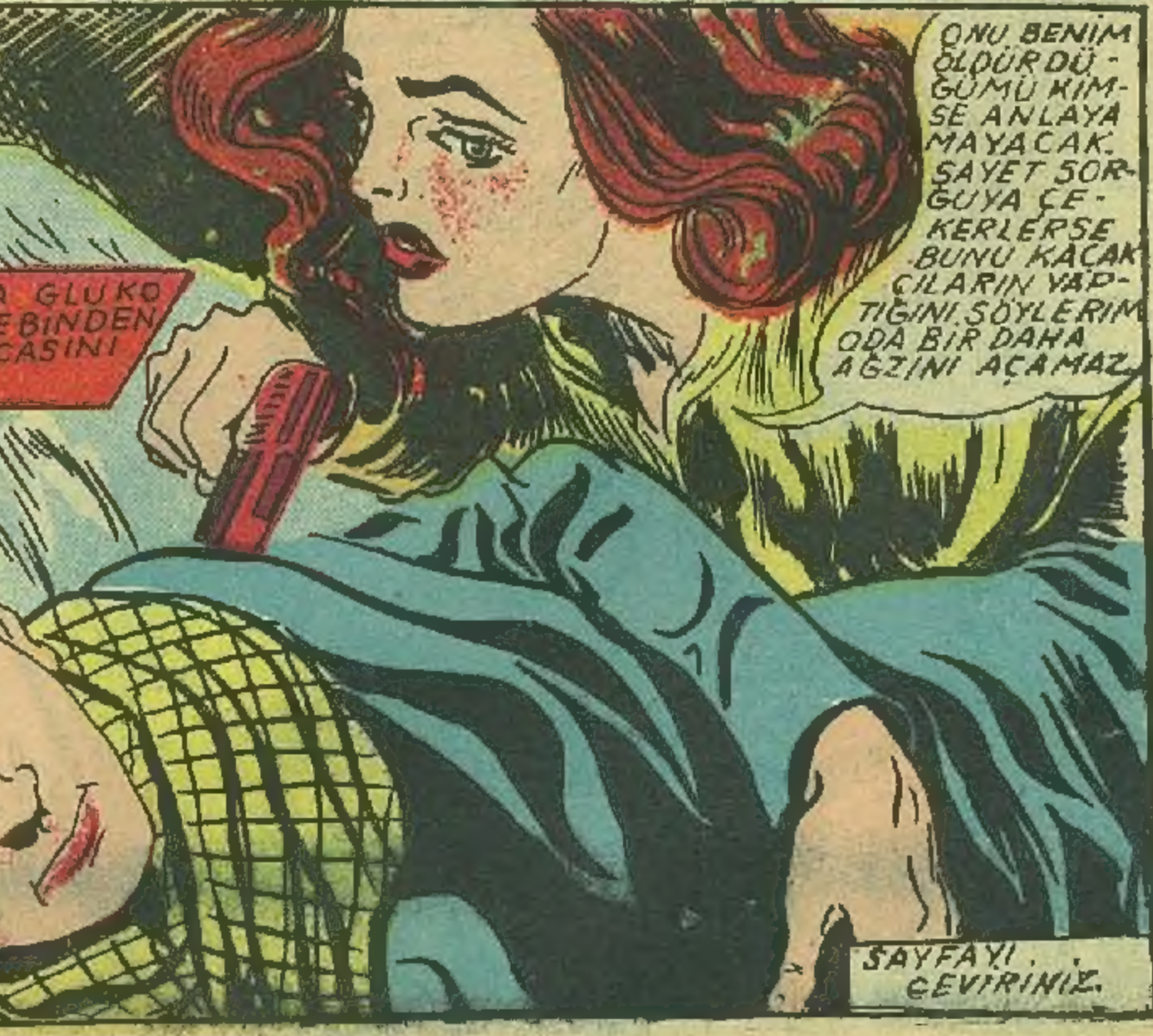

BENDEN BİKTİ; BENİ İHBAR EDECEK VE KENDİSİ SERBEST KALACAK. LAKİN BEN HAPSE GİRMEYEĞİM. HAYATIMI BİR HÖCRE İÇİNDE GEÇİRMEK İSTEMİYORUM.

SUAN DA HAKİKATİ BİLEN BİR OVAR BENİ TERK ETMEYİ DÜŞÜNDÜĞÜ İÇİN CEZASINI ÇEKECEK VE BENİ İHBAR EDEMEYECEK.

YAVASCA GLUKO NUN CEBİNDEN TABANCASINI ALIR.

ONU BENİM ÖLDÜRDÜĞÜMÜ KİMSE ANLAYA MAYACAK. SAYET SOR-GUYA ÇEKERLERSE BUNU KAÇAKÇILARIN YAPTIGINI SÖYLERİM ODA BİR DAHA AĞZINI AÇAMAZ.

YAVAS YAVAS MARSELLA YİNE BİR KİN KRİZİ GEÇİRMeye BAŞLAR.

SAYFAYI GEVİRİNİZ.

MARSELLA ATEŞ EDER. BİRDENBİRE FERYATLA UYANAN GLOKO, KALKMAK İSTER, FAKAT ELİNİ GÖĞSÜNE GÖTÜREREK YATTIĞI YERE DÜŞER.

AH! MARSELLA NE YAPTIN?

BEN, BEN...

34
68

MARSELLA KENDİNİ TOPARLAR VE GLOKONUN YANINA DİZ ÇÖKER..

AH GLOKO... SENİ VURDUM. İSTEMİYORDUM. BUNU NEDEN YAPTIĞIMI BİLMİYORDUM. SEN DÜNYADA YEGANE SEVDİĞİM İNSANDIN.

MARSELLA ÖLÜYÖRÜM...

HAYIR.. HAYIR! ÖLMİYECEKSİN.. OLUR, SENİN İÇİN NE YAPABİLİRİM?

SENDEN NEFRET ETMİYORDUM MARSELLA, YÜZÜNDEKİ İNSANİ İFADE BENİ TESELLİ EDİYOR.

SEVGİLİM, BEN DÜNYANIN EN ALCAK İNSANİYİM, ÖLMEK İSTİYÖRÜM..

MARSELLA YARAYI TEDAVİ ETMEĞE UGRASIR. LAKİN GİTTİKÇE SARARAN GLOKO ZOR NEFES ALMIYA BAŞLAR.

BİR DOKTOR, BİR AMELİYAT SENİ KURTARIR DI, AH! NE YAPSAM ACABA?

SENİR YAKIN, FAKAT AYAKDA DURACAK HALİM YOK MARSELLA..

GLOKO, SENİ SIRTIM DA TAŞIRIM! SENİ KURTARMAK ÜMİDİ BU KUVVETİ BANA VERİR.

NAFILE MARSELLA. BIRAK BURA DA ÖLEVİM, SEN DE YANIM DA KAL. SENİ, KİMSE GÖRMESİN ZİBA, MÜDAFAA EDECEK KUVVETİM YOK.

ARKASI VAR.

Yazan: Öğüz ÖZDEŞ

Bekir Kümbetoğlu, ava meraklı bir adamdı. Aynı zamanda Hayvanları Koruma Cemiyetinin en sadık üyelerindendi. Bilhassa has-talklı, ise yaramaz hayvanların ağ-rısız öldürülmesinin müdafii idi.

Bekir Kümbetoğlu'nun Sapanca'daki küçük evinde «Çomar» adını verdiği köpeği artık iyice ihtiyarla-mıştı. Çomar, evin avlusunda, bir fareye veya kuşa raslayınca, kerna-li nezaketle yol veriyordu. Bu hal-onun artık kocadığına iyice âlä-mettili.

Doğrusu Çomar'ın kocası Be-kir Kümbetoğlu'nun canını hayli sık-mıştı. Byle, ise yaramaz bir köpe-ği ne diye besliyecekti? Düşündü, taşındı, nihayet bu ihtiyar köpeği ortadan kaldırmağa karar verdi. E-sasen son günlerde zavallı Çomar-ılemeye de başlamıştı.

Evet, Çomar'ın ölmesi lâzımdı. Ama nasıl? Bir defa Çomar'ı ve ıstırap çekmeden ölmeliydi. Tüfek-e ateş etse, belki sadece yaralanır günlerce acı içinde kıvranırdı. Ze-nir de öyle. Zavallı Çomar'ın kıvrı-na kıvrana ölmesine tahammül e-debilir miydi hiç?

Birkaç gün düşündükten sonra, nihayet aklına parlak bir fikir gel-di.

Güzel bir bahar sabahı idi. Be-kir Kümbetoğlu, Çomar'la birlikte birkaç kilometre ilerdeki koruluğa doğru yola çıktı. Yarım saat süren bir yolculuktan sonra, kimsenin görmiyeceği bir yere vardılar.

Bekir Kümbetoğlu, işine başla-madan önce, etrafına bir göz gez-dirdi. Koruluğun en kuytu yerinde olduğunda şüphe yoktu. Bir kütü-ğun üzerine oturdu, sonra şapkası-nı ve av tüfeğini çıkardı.

Bu sırada Çomar, Bekir'in ayak-larının dibine uzanmış, sadık bakış-larıyla kendisine sanki bir şeyler söylemek istiyordu.

Bekir, yavaşça cebinden bir fitil ile dinamit çıkardı ve bunu Çoma-rın kuyruğuna bağladı. Böylece, sa-dık köpeği hiç ıstırap çekmeden sa-niyede ölmüş olacaktı.

Fitili dinamite geçirdi. Sonra ye-rinden kalkarak bir kibritle gitti ve ateşledi. Fitil çabucak tutuşmağa başladı. Zavallı Çomar, herşeyden habersiz, boynunu hafif sağa eğmiş, efendisine bakıyordu.

Bekir Kümbetoğlu, bir müddet köpeğini ve fitilin yanısını seyretti. Fakat birdenbire aklına dinamit a-teş aldığı zaman hasıl olacak infil-lâk geldi. Hemen tüfeğini omuzla-dı ve koruluğa doğru koşmağa baş-ladı.

Çomar, efendisinin bu ani hare-ketini pek garip bulmuş ve ona bir şey olduğunu sanmış olacaktı. Koro da hemen Bekir Kümbetoğlu'nun arkasından koşmağa koyuldu.

Bekir, bir aralık geriye baktı. Bu da hiç aklına gelmemişti. Ço-mar, iki metre ardından kendin, ta-kip ediyordu. Suratir... Bâ-sını ik de bir geriye... nka-sından koşmakta olan köpeğin auyruğuna bağlı fitildeki kıvılcım-ları iyice farkediyordu.

Bekir Kümbetoğlu, şışmandı ve koşmaya pek okadar alışık bir a-dam değildi. Buna rağmen, daha çabuk koşmaya gayret ediyordu.

Kovâlamaca, böylece koruluğun nihayetine kadar devam etti. Kâh otların, kâh çalmanın arasından ge-çiyorlardı.

Bekir Kümbetoğlu koşuyor, Ço-mar da iki metre arayı hiç açma-dan efendisinin takip etmekte devam ediyordu. Hatta bazan, Çomar'ın, efendisinin yanında koştuğu ve se-vinçle havaladığı dahi oluyordu. İhtı-mal Çomar da meraklıydı. Efendi-sine de ne oluyordu? Onu, bunca yıldır hiç böyle kağarken görme-mişti. Bazan kendisiyle oyun oyna-mak için böyle muziplikler yapı-da. Fakat bu şekilde bir oyunu ilk defa görüyordu. Hem efendisi baş-ını geriye çevirip kendisine baktığı zaman, sanki bir şeyden korkuyor gibiydi.

Bekir'in takati artık tükenmişti. Acaba ne yapmalıydı? Bir ağaca mı tırmanmalıydı? Fakat şışmandı, a-ğaca kolaylıkla çıkamazdı.

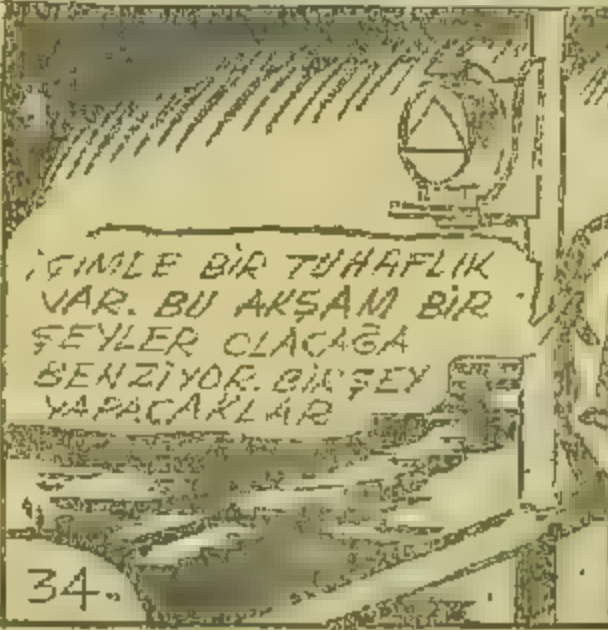
Hem düşünüyor, hem de koşuyor-du. Terlemişti. Şapkasını da koşar-ken düşürmüştü. Fitil ise yanmak-ta devam ediyordu.

Bekir Kümbetoğlu bu sıkıntı i-çinde iken, ağaçların arasında, Sa-panca gölünün mavı suları gözük-tü. «Mükemmel! Güle atlar, yakayı kurtarırım!» diye düşündü.

Kıyıya gelince hiç düşünmeden suya atladı. Aksilik yüzmeğe te-bil-miyordu. Gerçi kıyı pek okadar der-in değildi ama, ne de olsa, Bekir'i korkutuyordu. Çabalamaya başladı. Beş metre kadar kıyından uzaklaşın-ca, başını çevirip geriye baktı. Ço-mar, sahilde kalmıştı, kuyruğunda yanmakta olan fitilden habersiz, se-vinçli sevinçli efendisine bakıyordu.

O sırada Bekir'in bir ayağı ha-fifçe yerden kesildi. Zavallı adam, muvazenesini kaybederek birkaç de-fa suya adalıp çıktı. Efendisinin bo-ğulmakta olduğunu sanan Çomar da, derhal cesaretle suya atladı ve Bekir'e doğru yuzdu. Bekir Küm-betoğlu, fitili, dinamiti, herşeyi art-ık unutmuştu. Can havliyle elini köpeğe doğru uzattı. Çomar, efendi-sini sahile çekmek için epey zah-met çekti ama nihayet muvaffak oldu. Efendiyle, kuyruğunun ucun-daki dinamiti sularda kaybetmiş o-lan köpek, neşe ile sudan çıktılar.

Bekir Kümbetoğlu, ıslanmış elbi-seleriyle evin yolunu tuttu. Çomar, yine iki metre arkasından yürüyor ve efendisinin bugünkü haline bir türlü akıl erdiremiyordu.

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 9

Kadın devam etti :
— Adil aramızda kararlaştırdı
günün gibi ben şimdi yola çık-
acağım. Yahya güneğe muvaffak ola-
cağıma eminim.

— Hayır, hayır, sen beni hiç me-
rak etme. Ben işimi bilirim. Birkaç
göre orada kalabileceğimi sanıyorum.
Sen Pazar günü bir bahane ile ya-
hının önüne sandalla gel. Orada ba-
lık tutar gibi yaparsın. Ben pence-
reden seni götürem. Belki de ben
bala önce döneceğim.

— Tarık'a yemin hareket edece-
ğimi söylemişim. Kızı daha önce
kurtarmakla ona bir sürpriz yapmış-
 oluruz. Ben yokken sakın çapkınlık
yapma, sonra işi çıkar tekneyi vur-
duğum gibi çeker giderim.

— Peki, peki, teşekkür ederim.
Haydi Allahımsmarladık işreti ko-
racığım.

Civelek telefonu kapattı. Apart-
manın içini düzeltti. Aşığının pi-
jama larını yatağının üzerine, terlik-
lerini kapının önüne koydu.

Bir saat kadar süslendi. Süsü bi-
tince öyle yemeğini yedi, dudakla-
rını boyadı, çantasını alarak daire-
den çıktı, anahtarı kapıcıya verir-
ken :

— Beyin haberi var, dedi. Ben
gece yatısına misafirlğe gidiyorum.
Adil Bey gelince anahtarı verirsin.

Bu iş bitince kendisini bir oto-
mobile atıp köprüye indi. Boğaz va-
purlarından birisine bindi. Bir saat

Civelek, kapının dışındaydı, öyle tatlı
bir boyun kırdı, öyle bir taze kah-
kaha attı ki Arnavut kendinden
geçti.

sonra uskeledeydi. İlk defa bu köye
geldiği için etrafına "şaşkın şaşkın"
bakarak ilerliyordu.

Hafif yağmur yağıyordu. Tenha
köyde kimseler yok gibiydi. Yolda
rasladığı bir balıkçıya Server Pa-
nın köşkünü sordu. Ona yalı boyun-
ca ilerliyen bir yol gösterip :

— Doğru yürüyün Hanımefendi,
soldaki duvarı takip edin, bu duva-
ra açılmış bir demir kapı görecek-
siniz, işte orasıdır, dedi.

Civelek kırtarak fıkırdıyarak vü-
rüdü. Çok kıbar giymişiyordu. Onu
her gören bir ev kadını ve kıbar bir
hanım sanırdı.

Demirparmaklıkları kapıya yak-
laşınca ağırlandı. Bahçenin içine dik-
katle baktı.

Yalının yola bakan yüzünün ge-
niş saçağı altında, renkli camlarla
kaplı bir kapının merdivenleri o-
nünde, korkunç denemek derecede iri
bir adam oturuyordu. Civelek onu
görünce kendi kendine

— İşte söyledikleri aylardan bi-
ri, dedi. Dur bakalım, kandırabile-
cek miyim?

İnce ince yağmur yağıyordu.
Bayram çuha elbiseleriyle, kırmızı
kuşağıyla otururken kendisine bir
kadının el salladığını görünce yerin-
den kalkıp kapıya doğru yürüdü. İlk
sözü :

— Girmiyeyim içeriye, niçin efen-
dim yasaktır burası, dedi.

Civeler herifi yukarıdan aşağıya
süzerek şirin bir kahkaha attı :

— A, ben içeriye girip de ne ya-
payım? Ben seni görmeğe geldim.

Azıcık daha sokul bakayım!

Bayram ahlaklaştı. Şimdiye kadar
buxadar güzel, bu kadar cana yakın
bir kadın kendisiyle konuşmamıştı.
Zaten en girkin kadınlar bile kendi-
sinden bucağın bucağı kaçır, boyuna,
bosuna bakınca :

— Amanın, Allah göstermesin,
derlerdi.

İki arkadaş arnavutluktan çocuk
yaşa gelmişlerdi. Kendileri eş bu-
lamayan bu iri adamlar korkunç bir
kadın hasreti çekiyorlardı. Bazen
biriktirdikleri bütün parayı da tak-
dime hazırladıkları "etli camlı, yet-
miş, seksen okkalık genç irisi kadın-
lar bile :

— Haydi oradan yarma, dengi,
dengine, diyerek onları terslemişler-
di.

Bayram ne kadar hayvana yakın
yaratılırsa yaratılırsın, nihayet bir er-
kekti. Kadınlara hiç yüzü yoktu.
Hem de bu sefer ki kendisini çağırı-
yordu.

Bayramın ağzı açıldı. Küçük bir
fırıncı gibi göründü. Sırtta. Aldınca
lifat etti :

— More ne istersin be karı?

Civelek kapının dışından öyle
tatlı bir boyun kırdı, öyle bir taze
kahkaha attı ki arnavut kendinden
geçti.

— Ben hergün buradan geçer-
ken seni görüyorum. Maşallah ne iri,
yari bir adammışsın. "Şu bıyık-
larına bak. Kayış gibi maşallah A-
dın ne senin?"

— Benim adım Bayram. Arka-
daşımın ki de Remezan.

Demek siz iki arkadaşınız
Ramazan da senin gibi böyle çınar-
gibi mi?

— More bizi kardeş çocuklarıyız.
Amcamın oğludur Remezan.

— Allah ikimizi de bağışlasın.
Ben böyle manda gibi erkeklerle ba-
yılıyorum.

Bayram da bir sızıl sordu :

— More var mı senin kocan?

— Kocam mı? Hayır. Ben ufak
tefek erkekleri beğenmiyorum. Ha-
ni senin gibi bir adam olsaydı hiç
dormaz varırdım. Maşallah sen as-
lan gibisin. Erkek dediğin böyle ol-
mahdır.

Bayram söylenenlerin hepsini
anlamıyordu ama kendisinin beye-
nildiğini sanıyor, gittikçe sınıyor-
du Civelek devam etti :

— Senin kapın var mı?

— Yok more

— Kaç para kazanıyorsun?

— Alırım ayda otuz lira.

— Oooo, epeyce bir para. Bu
para ile iki kişi rahatça yaşar.

Bayram sordu :

— More sen nerde oturursun?

Civelek kırttı :

— Ne yapacaksın?

— Hiç more.

— Yooo, muhakkak aklına birşey
geldi. Yoksa gidip beni mi istiy-
ceksin

— More baban verir mi seni ba-
na?

— Benim babam yok ki. Bir ko-
cakarı var onunla oturuyorum. Hani
usandım artık. İyi bir erkek bulsam
varacağım ama senin gibisini bula-
mıyorum.

— More varsana bana.

— Sana mı? İyi amma senin hu-
yanu, bilmiyorum.

— More huy nedir?

— Camm hayvanların da huy-
u olmaz mı? Mesela at vardır ısırır,
eşek vardır teper. Kimisi de gem
tutmaz.

— Yok efendim billaçis benim
ısırmak huyum, tepmek huyum.
Bakma bana sen. Yoksam efendim
getiririm sana cıkmek, pişsa, kımı-
sı biber. Kuru fasulye, hem ne ki
istersen.

— Hay cammı sevmiler. Ne hoş
adamsın sen. İyi amma bak beni
yağmurda bırakıyorsun. Şu saçağın
altına gidelim de orada konuşalım.

Arnavut beline soktuğu koca bir
anahtarla demirkapıyı açtı. Civelek
kırtarak iç bahçeye girdi. Doğruca
evden kendisini göremeyecekleri bir
vera, sığındı. Bayramın bıyıkları di-
kilmiş, gözleri açılmıştı. Neredyse
genç kadını yakalayıp geniş cepce-
lerinden birisine tıkaçaktı. Civelek
sordu :

— Bu evde sen ne yaparsın?

— Kapıcılık yaparım more.

— Nerede yatıyorsun?

— Vardır efendim içerde bir o-
da. Yatarsın orada Remezanla.

— Başka yatacak yer yok mu i-
çerde?

— Vardır more birçok oda, ko-
mürlük, odunluk

— Bayram, bak aklıma ne geldi!
Ben gidip kocakarının yanından boh-
çanı alayım, gelip sana kaçayım.
Birkaç gün burada saklanırım. Son-
ra seninle beraber gideriz buradan.

— More sen nerede saklanacak-
sın?

— İçerde birçok yer var, diyor-
sun. Bir tarafa girer saklanırım.
Sen aylığı alınca çıkar gideriz.

— More git getir bohçanı

— Olur, ama hava karartırken ge-
lirim. Ben kimse görmesin. Sen de
Ramazana birşey söyleme olur mu?

Civelek kırtarak, kırtarak ara-
lık duran kapıdan dışarıya çıktı. Yo-
lun boyunca yürüyüp köşeyi döndü

Bayramın ağzı bir karış açık, bütün
daygıları tutulmuş burnundan so-
luyarak bakıyordu

Aradan belki iki saat geçti. Niha-
yet genç kadın göründü. Bayram o-
nu yanına gelinceye kadar tanıya-
madı. Ortalık tyden iyiye kararmış-
tı. Civelek onun iri elini yavaşça
okşadı :

— Aman Bayram beni çabuk
sakla. Kocakarı bohçanı hazırlarken
beni gördü. Bağırmağa başladı. E-
linden zor kurtuldum. Beni komşu-
nun pğluna verecekmış. Ben o oğ-
lanı istemiyorum. Çabuk içeriye gi-
relim. Neredeyse gelirler.

Bayramı bir telaştırdı aldı. Bir
yandan da homurdanıyordu :

— Korkmayasın bre. Vermem
ben adama kari.

(Arkası var)

El Elden Üstündü

Nukleden: A.B. CANGİL

G enç kadın, mükellef döşeli yatak odasındaki divana uzanmış kitap okuyordu. Başucundaki ayaklı lâmba, yalnız kitabı ve kadının sarı saçlarını ıyıklandırmaktaydı. Odanın diğer köşeleri adeta loştu.

Gecenin saat biri olmalıydı.

Ortalıkta en ufak bir gürültü bile yoktu. Ve bu, böyle, saatlerdir devam edip gitmişti...

Kadın, bir müddet gözlerini kitaptan kaldırıp doğruldu. Kulağına bir ses, belki bir çıtırtı var gibi gelmişti. Odanın karanlık köşelerini gözden geçirdi... Ve birden tam karşıdaki balkon kapısının perdelerinin kıpırdamakta olduğunu farketti. Önce fena halde heyecanlandı. Ama sonra düşündü: "Hırsız karşısında insan ne kadar şaşırırsa, bu şaşkınlıktan istifade eden yine hırsız olur..." Okumakta olduğu polis romanında böyle yazıyordu. Onun için kendini toparlamaya ve heyecanını belli etmemeye çalıştı. Yavaş yavaş elindeki kitabı bıraktı. Ne yapacağını düşünerek divanda doğruldu. Arada bir gözlerini perdelerle kaydırıyordu... Perdeler, boyuna titriyorlardı... İçinde bir merak da uyanmıştı. Nasıl bir adamdı bu hırsız? Romanlarda yazıldığı gibi suratlı ve korkunç bir mahlûk mu? Yoksa Arsen Lüpén gibi kibar ve yakışıklı bir adam mı?

Saniyeler geçiyor, heyecanını belli etmemek için elinden geleni adına koymuyordu. Fakat artık tahammülü de kalmamıştı. Birden daha da seslendi:

— Haydi çıkın meydana! Gördüm sizi!

Perdelerin kımlıdanması duruverdi, kadın, daha sinirli:

— Çıkın diyorum! dedi. Sonra kanıksam...

Zahir, perde ardındaki adam kadının elinde bir tabanca bulunduğunu sanmıştı. Birdenbire perdeyi araladı ve ileriye yürüdü.

Gece ziyaretçisiyle kadın birbirlerini epey bir zaman süzdüler. Kadın düşünüyordu: "Ne kadar soluk yüzlü! her halde heyecanından olacaktı. Üstü başı harap ama, oldukça kibar bir adama benziyor. Belki de iyi bir aile çocuğudur da sonradan düşmüş, bu yollara sapmıştır." Erkek de aklından şunları geçiriyordu: "Tabancası yokmuş! Enayitlik ettim! Fakat güzel de kadımsı hal. Yirmi yedişinde ancak var. Şu ince kimononun al-

tından görünen pembe ve mütenasip vücuduna bakalı. İyi bir akşam geçireceğim galiba..." Epey bir zaman süren sessizliği kadın bozdu:

— Oldukça acemiye benziyorsunuz! Elimde tabanca var sandınız değil mi?

Beriki, adeta mahcup:

— Evet! dedi. Öyle sandım. Fakat artık fazla uzatmayalım da.

Kadın tekrar divana doğru gidip oturdu.

— Söyle gelseniz! Şu iskemleye oturun!

Adam çekingen, bir iki adım attıktan sonra durdu. Kadın ısrar etti:

— Canım anladıklı. Beni soyacaksınız. Ama önce sizi, şöyle şerefimle mütenasip bir şekilde ağırlamak isterim! Birşey almaz mısınız? Meselâ konyak...

Adam, hayret ediyor gibiydi.

Gözleri gayri ihtiyari kadının okurken bıraktığı kitaba kaydı. Adını gördü: "El elden üstündür" gülümsemedi ve söylendi:

— Ben de okuyorum bu kitabı. Orada da bir gece ziyaretçisi var. Ona da evin hanımı konyak ikram ediyor ve...

Kadın güldü:

— Yok yok. Merak etmeyin! Ben, konyak vereceğim diye kandırıp tabanca çekecek değilim.

Kimononunun etekleri uçuşa uçuşa bir dolaba kadar yürüdü. Bir göz açtı. Bir takım acza şişeleri, hap tüpleri arasından bir şişe ve iki de kadeh aldı, getirdi. Divanın yanındaki masaya koyduğu kadehleri doldurarak kendininkini kaldırdı:

— Sıhhatinizel. dedi.

Adam da içti. Sonra, bir daha,

bir daha içtiler.

Adam, tam üçüncü kadehi yerine koyuyordu, ki birdenbire kadının elinin yastığın altına kaydığını gördü ve dakikada karşısında küçük bir browning namlusu beliverdi. Kadın güldü:

— Görüyorsunuz ya.. Tamamen kitaptaki gibi değil. Ben tabancayı, konyacı içirdikten sonra çektim.

— Bilmem! Ben zaten kitabın yarısında kalmıştım. Sonunu henüz okuyamadım.

— Şimdi artık, fazla gürültü etmeden, yine geldiğiniz yerden gidin! Yoksa..

Sözünü tamamlıyamadı. Adamın elini uzatmasıyla tabancayı çekip alması ve bu sefer namluyu kadına çevirmesi bir olmuştuk. Üç kadeh (Lütfen sayfayı çeviriniz)

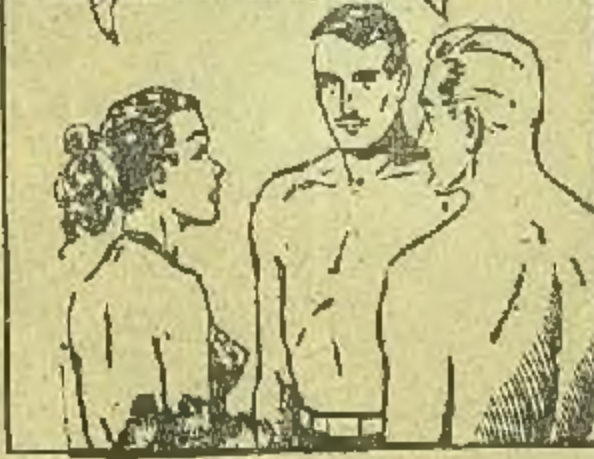
MANDRAKE SİHİRBAZLAR KRALI

DENİZ KIZI

5

MERMA-
YI TAKİP
ETTİNİZ
Mİ 2

ETMİNECEĞİME
SÖZ VERMİŞTİM.
ONU ÇOK SEVİYOR
DUM ÖNCEDEN
TERTİBAT ALDIM
ONU TAKİP ETTİM

O CİVARA GİZLEDİĞİM
MOTORU ÇIKARTTIM
FESİNE DÜŞTÜM

GÖRÜNÜRLERDE YOK-
TU ACABA BOĞULMUŞ
MUYDU. DELİ OLACAK-
TIM. DERKEN YANIMDA
BİR SES

BİR MOTOR SESİ DUYDUM.
SESİN GELDİĞİ İSTİKAMETE
IŞIK TUTTUM. MOTORUMU
O YANA SÜRDÜM.

MERMA TUHAF BİR
MOTORA BİNNİŞTİ.
HİDDETLE FAKAT GÜ-
ZELDİ.

MERMA
GÜZELİM
SANA BENİ
TAKİP ETME
DEMİŞTİM.
ARTIK BULU-
ŞANİYACA-
GIZ

BUNDA PER ÖYLE
ESRARENGİZ BİR
ŞEY YOK. HERHAL
DE CİVAR
DA BİR
YATA GİDİ-
YORDU.

MERMANIN UZAKLAŞMASINI
SEYRETTİM. ARTIK GÖRÜŞE
MEYİZ DEMİŞTİM. HİDDETLE
İDİ. AMA BİRAZ MAHZUNDU

ARKA-
SINDAN
BAKA-
KALDINI
BÜYÜLEN
MİŞ Gİ-
BİYDİNİ

34

GECE SESSİZLİĞİNDE
MOTORUN SESİNİ DİN-
LEDİM. BİRAZ SONRA
SES YAVAŞLAŞTI.

VE DURDU BELKİ MO-
TORU BOZULMUŞTUR YA-
DINA İHTİYACI YARDIR
DİYE DÜŞÜNDÜM

ARKASI
YAK

KORSANLAR KRALI

No. 4

YÜZBAŞI KORMORAN BABASININ İNTİKAMINI ALMAĞA AND İTTİ. BABASININ ESKİ DOSTLARINI ETRAFINDA TOPLAMAĞA BAŞLADI. DÜROKLARA GİTTİ.

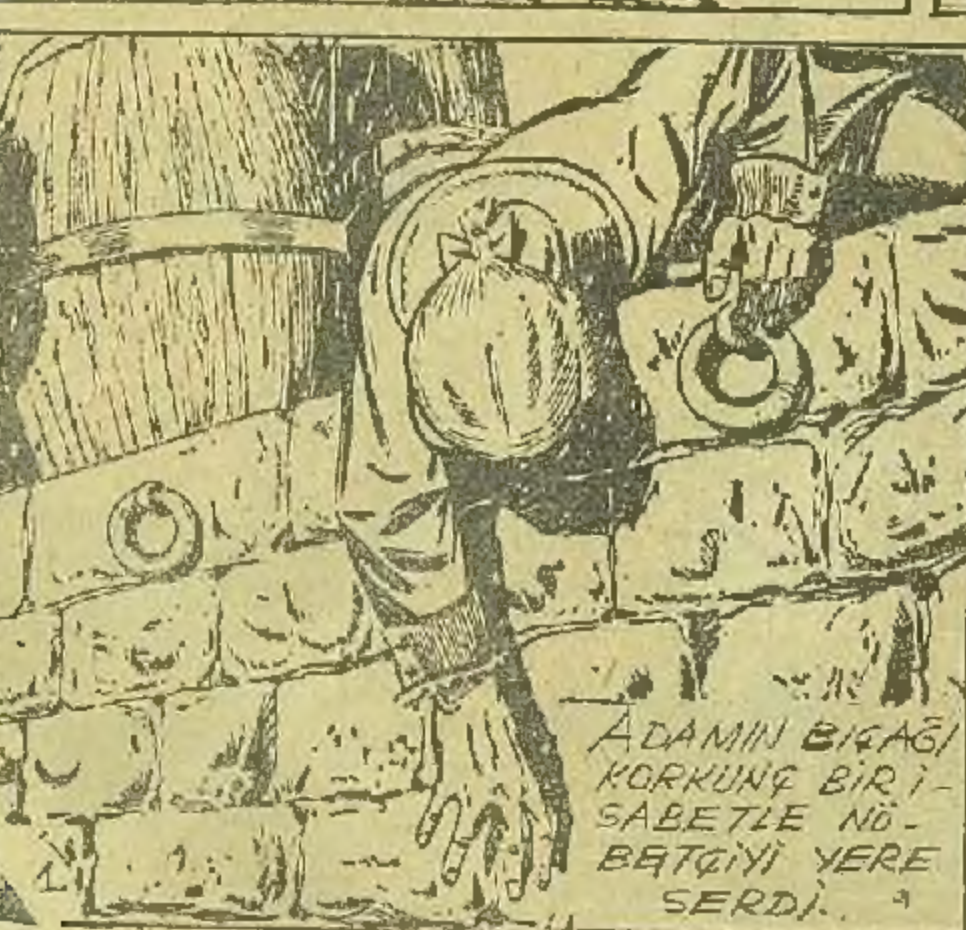
BUNLAR AÇIŞILERDİ

GEMİYİ ALMAK İÇİN SEN-MALOYA GELDİ.

GEMİYİ KRALIN ASKERLERİ MUHAFAZA ALTINA ALMIŞLARDI. YAVAŞ YAVAŞ YAKLAŞTILAR.

ARKASI VAR.

deh konyak, kızartmış ve biraz da cirkinleştirmişti. Kadına:

— İnsan, eline tabanca almalı ama, o el tabancayı tutacak kıratta el olmalı... dedi. Şimdi çabuk elnasları şuraya masanın üstüne getirin.. Fazla uzatmayalım işi..

Kadın, gevrek bir kahkaha atarken kimonosu biraz ağıldı. Fakat hırsızın, böyle şeylere bakacak hali yoktu. Acele ediyordu:

— Haydi... Uzatmayın! diyordu. Vallahi tetiğe basarken gözümü bile kırpmam!

— Boşuna basmış olacaksınız! tabanca boştur..

Adamın dudaklarından gayri ihtiyari bir küfür fırladı:

— Sahi mi? Allah belâsını versin..

Ve tabancayı divanın üstüne fırlatıverdikten sonra hemen yerinden kalktı. Mücevherlerin saklı bulunduğu umduğu dolaplara yönelerek oldu ise de arkasından kadının sesi:

— Davranma! dedi.

Adam döndü. Fırlattığı tabanca, kadının elindeydi ve kadın şöyle söylüyordu:

— Davranma! Sana boştur dedik diye bir kere bakmadan tabancayı ne diye fırlattırın acemi çaylak!

Hırsızın dişleri gıcırdıyordu. Kadın devam etti:

— Bir daha da kitabın sonunu okumadan, kitapta gördüğünü tatbika kalkışma! Oradaki kadın kahraman da tabancanın boş olduğunu söyle, halbuki...

Adam, ileri atılacak olunca, kadın namıyı havaya kaldırıp tetiğe basıverdi, odayı bir gümürtü ve bir duman doldurdu.

Hırsız, koşup gelen bekçiyle devriye polisine teslim edildiği zaman kadının yüzüne baktı ve sadece şöyle dedi:

— El, elden üstündür!

Aldığı cevap da yalnız şu oldu:

— Öyledir!..

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

Genç kız mırıldandı:

— Zaten binbaşı Hartigana, bütün bunları bir daha ağzıma almayacağıma söz verdim. Bana, sizin masum olduğunuzu söyledi. Ben de inanmaya başlıyorum..

Durdu. Sonra çekingen, ilâve etti:

— Hem canım burada kavga edeceğimize iş görsek daha iyi olmaz mı? Halkınızda tahkikat yaptırarakla hata etmiş olduğumu itiraf etmem, sizi tatmin etmiyor mu?

Elini Dallas'a uzattı ve:

— Haydi, dedi, artık barışalım!

Dallas, genç kıza, uzun bir zamandanberi ilk defa olarak baktı. Patrişyanın kıpkırmızı ıslaklığı, fakat Dallasın gözleri, kendisine uzanan ellere dikildi. Omuzlarını kaldırdı ve kendisine uzatılan eli almadı.

— Pekâlâ! dedi.

Patrişya şiddetle ayağa kalkmıştı:

— Artık sizden af dileyecek değilim. Binbaşı Hartigana, bütün bunları unutacağımı vaad etmiştim. Sözümde duracağım. Binbaşı Okvudun dediği gibi, beni alâkadar edenden işi takip etmek için sizden iyi birinin bulunmaması da pekâlâ kabildir. Fakat sizin terbiyesiz, mağrur ve inatçı olduğunuzu, yüzünüzü karşı söylemeden de edemiyeceğim. Gelecekte sizinle ne kadar az karşılaşsam, okadar memnun olacağım. Ne yalan söyleyeyim?

Bu sözleri bitirdikten sonra köpeğini kucağına alarak hızla kapıya doğruldu. Tam çıkıyordu, ki âdeta binbaşı Hartigana göğüs göğüse geldiler. Patrişya yoluna devam edecekti. Fakat Hartigan, Dallası kolundan tuttu.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!

PİS FRANSIZ.. SENİN GÜ-
NAHINI PAPAZ DEĞİL
KIRBAĞ ÇIKARIR. ŞU
KIRBACIMI ALAYIM DA
GÖR..

TAM VURACAKTI. JO-
ZEF ARAYA GİRDİ.
NERHMET ET..
ANNEN YAŞINDA
KADIN. BİR KIRBAĞ
TA CANI ÇIKAR.

EĞER BU KADINA
BENZER BİR ANNEM
OLSAYDI.. YAŞASIN HIT-
LER.. DİYE BAĞARTIN.
CAYA KADAR
DÖVER..
DİM.

GARDİYAN KADINLAR UZAK.
LAŞTILAR. JOZEFLE AN
YALNIZ KALDILAR.

ŞİMDİ SANA SÖY-
LİYECEKLERİMİ VER-
EN YAKIN ARKA YORUM
DASLARINDAN Bİ-
LE SAKLIYACAGI
NA SÖZ VER

SÖYLİYECEKLERİM SENİ
HEM ÇOK SE-
VİNDİRECEK
HEM ÇOK ÜZE-
CEK.. MIŞELİN
İLE OĞLUN
BURADALAR

ALEN FRANZ BURD, MI-
ŞELİN DE GAR-
DIYAN DİYE GE-
ÇİNİYORLAR..
BEN ÖYLE
SANIYORUM..

FAKAT
BU NE CE-
SARET!
MÜMKÜN
MÜ BÜ?

BURAYA GELDİKLERİ ZA-
MAN KENDİNE HAKİM
OL.. ONLARI ELE VERME
HEM SENİN HEM DE ON-
LARI İÇİN KÖ-
TÜ OLUR TANRI KUVVET
VERİR İNŞALLAH.

TAM BU SIRADA ALEN
VE MIŞELİN GELDİLER.

SİZE YENİ GARDİYANI
NIZI GETİRDİM. SÖZÜ-
DEN DIŞARI ÇIKMAMA
NIZI TAVSİYE EDERİM.

BÜTÜN ESİR KADIN-
LAR KORKU VE DEH-
ŞETLE MIŞELİNE
BAKTILAR. ALEN
GÖZLERİYLE ANNE-
SİNİ ARADI. ANONU
TANIMAZLIKTAN
GELDİ.

BELKİ ONUN EN YAKIN
ZAMANDA DEĞİŞİP GİTME-
SİNİ ARZULARSINIZ..
O DA SİZİN İÇİN AYNI
ŞEYİ DÜŞÜNÜYOR.

ALEN DAYANAMADI. YAVAŞ
YAVAŞ AN'A, ANNESİNE
YAKLAŞTI. UZUN UZUN
BAKIŞTILAR. FAKAT ET-
RAFA BELLİ ETMEMEK
NE YÜZÜME LAZIMDI
YİYECEK GİBİ BAKI-
YORSUN.

BİR OĞLUM VAR.. TIPKI
SİZE BENZER. DÜNYANIN
EN İYİ İNSANININ, EN KÖ-
TÜSÜNE NASIL DÜNYANIN
BENZEDİĞİNE EN KÖTÜ-
BAKIYORDUM SANI OLDUĞU
MU NE BİLİYOR-
SUN?

EĞER KORKUDAN SARAR.
MIŞTI. AN'A YAKLAŞTI.

AN! RICA
EDERİM
SÖYLEDİK-
LERİNE
DİKKAT
ET..

BENİM HİÇBİR
ŞEYDEN KOR-
KUM YOK KIZIM.
ALLAH BİZİM Gİ-
BİLERİ KORUR.

EYET.. ÇOK GEVEZE-
LİKLERİNİZİ BİR TOKAT
İLE SUSTURUR.. GEN NE
ÇOK SÖYLENİYDÜĞÜN KOCA
KARI... GEL BURD ÖTEKİ.
KOĞUŞLARA GİDELİM..

MIŞELİN ATILDI AN'A
BİR TOKAT ATTI.

NEYE
ANNENE
TOKAT
ATTIN
MIŞELİN
NE FENA!

BAKTIM İKİ-
NİZ DE GEV-
ŞEYİ VERDİ-
NİZ.. BİRİ
GÖRSEYDİ
HEPİNİZ
MAHVOLUR.
DUK.

ANNEM BENİ
TANIMADI!
BİLSEN
NE KADAR
ÇOK ACI
DUYDUM

NE BİLİYOR-
SUN ? BEL-
Kİ SENİ E-
LE VER-
MEMEK
İÇİN YAR-
TI

ARKASI VAR

BİNBİR ROMAN

4

İKİ AŞK ARASINDA

MİRMA İRİDEYİ SEVİNÇLE KARŞILAR. BABASI EVDE OLMADIĞI ZAMAN ARTIK YALNIZ KALMA YACAK. TİYATRO VE YAHUT DANIŞA GİDECEK OLURSA YANINDA BİR ARKADAŞI OLACAK. SEVİNÇLE İRİDE'YE ODASINI GÖSTERİYOR.

EVİMİZ. BU ODA HOSUNLIZA GİTTİMİ? BURADA BENİMLE MEŞUT OLACAGINIZI ZANNE DİYORMUSUNUZ MAT MAZEL.

KENDİMİ NASAL DİYARINDA SANIYORUM.

AKLIMA BU FIKIR GELDİĞİ İÇİN O KADAR MEMNUNUM Kİ SİZE SEN DİYE BİR AB-LAYA HITAP EDER GİBİ, HITAP ETME ME MÜSADE EDERMİSİNİZ MAT MAZEL.

TABI. HATTATA BUNLI ARZU EDİYORUM.

ŞİMDİ SENİ BIRAKAYIM DA BABAMIN YANINA GİDEYİM. SEN DE YEMEK İÇİN SÜSLEN VE GÜZELLEŞ.

BU BENİM İÇİN KOLAY BİR ŞEY DEĞİL.

BABA İRİDENİN BURADA OLUŞUNA ÇOK SEVİNDİM SENDE ONU BEĞENDİN Mİ?

MİRMA BABASININ ODASINA GİRER VE ONU BİR EĞLENCEYE GİTMEK İÇİN HAZIRLANIR BİR HALDE BULUR.

DOĞRUSUNLU İSTERSEN HENÜZ YÜZÜNÜN NASIL OLDUĞUNUN BİLE FARKINDA DEĞİLİM. HATIRLANMIYACAK TIPLER KATEGORİSİNE DAHİL.

AŞK ONU BELKİ TEDAVİ EDER AMA, O ZAMANDA SEN ÜZÜLECEKSİN.

GÖRLÜYORSUN YA İRİDE BABAMIN BÜ ŞEKİLDE DEVAM ETMESİNE İMKÂN YOK. ONU O HAYATTAN KLİRTARMAK LAZIM.

İRİDE'NİN YANINDA BULUNMASINA RAĞMEN MİRMA, BABASININ HER GECE SARHOŞ OLARAK EVE DONMASINA VE ERTESİ SABAH RAHATSIZ OLMASINA ÇOK ÜZÜLMEKTE DİR.